13-77



Kravat takan erkekler aşkta daha başarılı oluyor. — Gazeteler —

detan güveni...

Novosit'li Detan,
yaşadığınız her yerde,
huzurunuzu bozan
bütün haşerelere karşı
güvenle kullanacağınız
tek insektisittir.



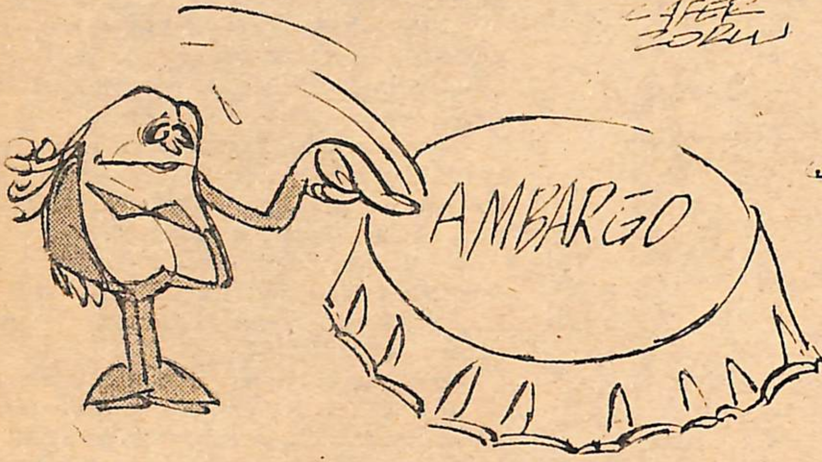
detan
novosit'li
AEROSOL İNSEKTİSİT



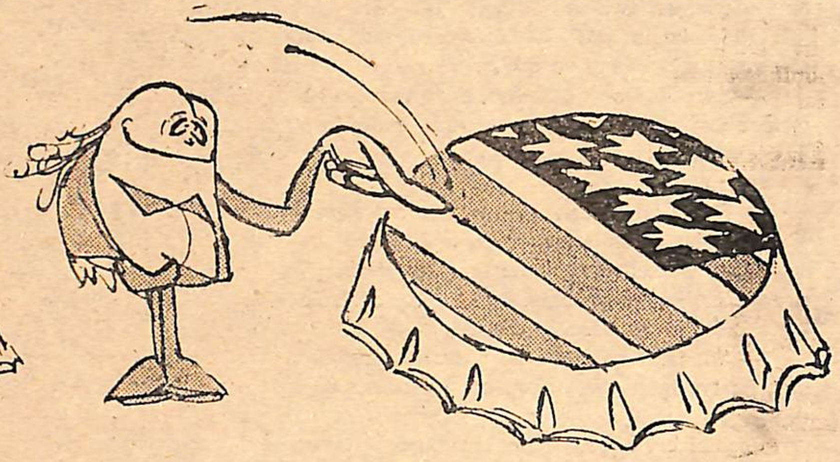
Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 13 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 23 Mart 1977 — Fiatı 250 Kuruş



— Yardım bu kapağın altında...



— Yardım bu kapağın altında idi!...

Özgürlük gaspetme özgürlüğü

«Halkı gerçekleri bilen bir ülke güvenliktedir.»
— Abraham LİNCOLN

ARTIK sayısını unuttuk. Duyduğumuzda yadırgamıyoruz bile. «Yine mi?» diyoruz en çok, ve geçiyoruz.

Geçmememiz gerekir.

Gazete satıcıları basılıyor, gazeteler ve dergiler yakılıyor, belirli yayınları okuyan kişiler saldırıya uğruyor, yıldırma kampanyası tüm hızıyla sürüyor.

Kaynağı ve hedefi bir yana bırakıldığında bile hoşgörüyle karşılanamayacak eylemler bunlar. Yalnızca kişisel özgürlükleri değil, demokrasimizin geleceğini de okka altına düşüren tehlikeli davranışlar. Korkmamak elde değil.

Kalabalık bir kentin en işlek yerlerinde güpegündüz yapıyorlar adamlar yapacaklarını. Ağır ağır, telâşsızca. Ateşe verdikleri gazete ve dergi yığınının başında keyifle sigaralarını tüttürüyorlar.

1930'ların Şikago'sunda bile gangsterler böylesine rahat değillerdi. Hiç değilse onlar soygunlardan sonra otomobillerine atlayıp kaçarlar, sık sık polisle çatışmaya girerlerdi. Bizim gangsterler kaçmıyorlar' Çünkü kendilerini kovalayan yok.

Diyelim ki halk sağda solda zırp pırt görülen öldürmelerden, yaralamalardan yılmış ve zaten kendi sorunları başını aşmış olduğu için bu tür olaylara karışmaktan çekiniyor. Seyirci kalıyor ister istemez. Peki bu ülkede güvenlik örgütü diye bir şey yok mu? Üniversite kapılarına binlerce polis yığabilenler bu konuda neden hareketsiz kalıyorlar? Bir şey yapamıyorlar mı, yoksa yapmak mı istemiyorlar?

Bu sorunun yanıtsız kalması daha iyi. Çünkü verilebilecek yanıtlardan ikisi de birbirinden kötü.

Sözde «hür ve sansür edilemez» bir basınımız var. Ama gerçekte bal gibi yürürlükte sansür mekanizması. Devlet eliyle uygulanmıyorsa, birtakım baldırıçıplakların eliyle uygulanıyor.

«Devlet, basın, ve haber alma hürriyetini sağlayacak tedbirleri alır,» diyor Anayasa.

Bu tedbirler alınmıyor. Eğer ben dilediğimi okuyamıyorsam, gazeteler her haberi verebilseler ve bunlar üzerinde yorum yapabilseler bile anlamı ne bunun? Yazara sansür koymakla okura sansür koymak arasında sonuç yönünden fark var mı?

Ne yaptığını bilmeyen bir futbol hastasının kameramanına yaptığı saldırıyı dünyaya duyuran TRT, gerçekten bilinçli ve kasıtlı olarak basına yapılan saldırılara neden sırt çeviriyor?

Halkımızın tamamı gerçekleri bilmiyor henüz. Daha kötüsü, halkımızın bu gerçekleri hiç öğrenmemesini istiyenler var.

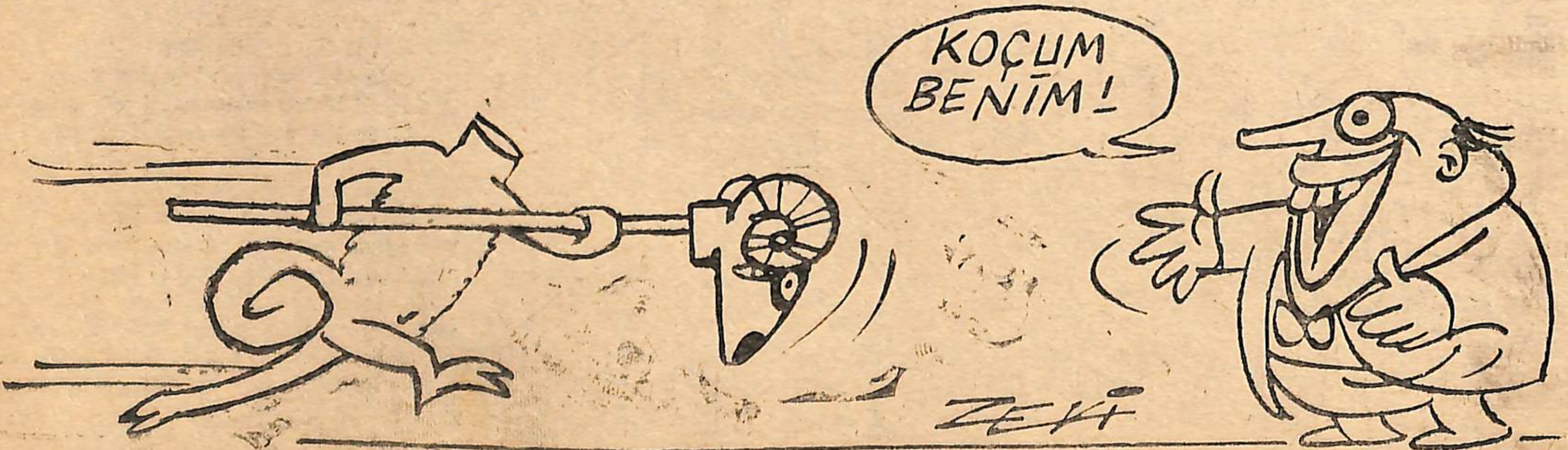
«Her şey milletin gözü önünde cereyan etmektedir,» diyen Bay Demirel, gerçekleri halktan gizliyor konuşmalarında.

Her şey milletin gözü önünde cereyan etmiyor. Kapalı kapıların ardında «cereyan eden» çok şey var. Bunlar gün ışığına çıkmadıkça ülkemiz güvenlikte olmayacak.

Korkmalı, kızmalı, utanç duymalıyız. İnsan beyninin değerini koyun beyni fiyatına indirmeye çalışanlar ne pahasına olursa olsun engellenmelidir. Bunca yıldır ne için paralıyoruz kendimizi? Abdülhamit'ten bu yana bu kadar az şey mi değiştirebildik?.

AKBABA

— C. Güven Partisi hükümette kalmağa karar verdi. —



GÖVDE GÖSTERİSİ!...

Pervaza tutunmuş pervasız — Hayrullah Bey!

ALTINCI katın penceresine çekirge gibi sıçrayıp bağırdı:

— Üzerime gelmeyin, kendimi aşağıya atarım.

Koştular, haber verdiler nüfus müdürü Sezai beye:

— Aman efendim koşun, Hayrullah bey pencereye çıkmış, kendisini aşağıya atacak...

Müdür koştu geldi, kaşlarını çattı, müdürlük maskesini taktı, kalın ve tok sesiyle:

— Hayrullah bey, çok ayıp, dedi, yaşınızı başınızı almış adamsınız, buyuruyorum, derhal oradan inip masanızın başına oturun.

Hayrullah bey:

— Haydi be oradan, dedi müdürüne. Kararını vermiş bir adam, müdür falan mı takar.

Müdür iyice bozum olmuştu. Kıpkırmızı yüzüyle dineldi kaldı oracıkta. Bu kez Hayrullah beyin arkadaşları yalvarmağa başladılar:

— Yapma Hayrullah bey, etme Hayrullah bey, üç çocuğun var, onlara acı Hayrullah bey! diye.

Kaçıncı kat olursa olsun, tam pencerenin en tehlikeli yerine bir insan çıkar da, bedava seyirci toplanmaz mı binanın alt yanında. Hemen, sekiz on kişi toplanmıştı. Sonra onları görenler, daha sonra onları görenler... Ardından gevrekçiler, lahmacuncular, kokereççiler, midye dolmacıları, şalgam turşucuları... En sonra polis, daha sonra itfaiye... Ne gelirse gelsin, sanki Hayrullah beyin umurunda. Hayrullah bey bir kez kafaya koymuş, atacak kendisini buradan aşağıya. Ama derdi ne ola ki? Derdi ne olacak Hayrullah beyin, geçim derdi. Hattâ bağırmış, duyanlar var, bu kalabalıkta kulağı delik olanlar var, Hayrullah beyin tâ yukarıdan,

— Katsayı on beş olmazsa kendimi aşağıya atarım, dediğini duyanlar var.

Kimse duymamışsa bile, fotoğraf çekmeğe gelen iki gazeteci duymuşlar. Gerçi televizyoncu bu sözleri teypte saptayamamış ama, vatandaşlardan biri yemin ediyor,

— Ben duydum, diyor, yukarıdaki kendini aşağıya atacak arkadaş, katsayı on beş olmazsa kendimi atarım, dedi.

Allah Allah adama bak be! Demek iliğine tak demiş. Yahu üstelik de üç çocuğu varmış, üçü de aslan gibi. Dediklerine göre, karısı pencerenin olduğu odanın kapısında gözükmüş, ama



Hayrullah bey bağırmış:

— Bak, bir adım daha atarsan, karım marım demem atarım kendimi aşağıya!

— Söz artık, haftada bir kez pırasa yapacağım.

Nane şekerci de dolaşıyor kalabalığın arasında, bağırıyor:

— Heyecana birebir!...

Nasıl heyecanlanmasın kalabalık, Hayrullah bey ha attı kendini, ha atacak, ha ellerini bıraktı ha bırakacak... Yahu yapıverin be, yapıverin be, katsayıyı on beş yapıverin. Yazık değil mi bir Türk memuruna. Bir memur ki, nelerle yetişir bir memur, nelerle bu yaşa gelir, ne gevrekler, ne çaylar, ne jilet denli peynirler... Kurtarın zavallıyı.

— Haydi haberler, Hayrullah beyin oradan kurtulacağını yazıyor! Bakanlar kurulunun acele toplantıya çağrıldığını yazıyor. Demirel'in Isparta gezisini yarıda kestiğini yazıyor.

Sinema pahalı, tiyatro pahalı, en ucuz eğlence, pencereden kendini aşağıya atmakta olan Hayrullah beyi izlemek, çünkü beleş. Ay duymayanlar da koşsun gelsinler... Kahvelerdekiler tavlalarını bıraksın gelsinler, karı kocalar bu gecelik kavga etmesin, Hayrullah beyi izlemeğe gelsinler...

— Haydi dolmuş, Hayrullah beye gider, haydi dolmuş Hayrullah beye gider...

— A evlâdım, Hayrullah beyin dibine denli götürüyor musun?

— Hanım teyze, kalabalığın içine de giremem ya, yanında bırakıyoruz. Oradan Hayrullah bey ayna gibi gözüküyor, neden dersen ışıklandırılmış. Hayrullah bey sahnede gibi, izle...

— Yazıyor yazıyor, ikinci baskı yazıyor, Demirel'in bakanlar toplantısında çok etkili bir konuşma yaptığını yazıyor, katsayının on beşe çıktığını yazıyor...

Huhaa huuu yaaa vuuuğul tuuuu... Uğultu...

— Şimdi iner... Yaşşa ulan Hayrullah bey! Adın memur tarihine altın harflerle yazılacak!..

Polis ses yükselteci bangır bangır bağırıyor:

— Hayrullah bey'in artık oradan, katsayı on beşe çıktı. Bakanlar kurulu kararını okuyorum...

O da nesi, Hayrullah bey inmiyor. Ulan yoksa çocuk zammının beş yüz liraya çıkmasını mı istiyor?

— Yok be kardeşim, vergi iadesi istiyormuş.

— Kesilen vergi kadar, vergi iadesi istiyormuş..

— Hoppalaa... Şımardı ha bu herif!...

— Vallahi de şımardı, billahi de şımardı. TRT yi boşuna işgal eden Şaban Karataş oradan ayrılmazsa, ben de kendimi buradan atarım, diyormuş.

— Gerçek mi yahu?.

— Gerçek ya, baksana gazeteye...

— Haydi, üçüncü baskı, Hayrullah bey Şaban Karataş'ın koltuğundan ayrılmasını istiyor. Ayrılmazsa kendini aşağıya atacağını söylüyor.

Bak yahu, sen şu Hayrullah beye bak, kendini ne sanıyor, bunca insanı, bunca ilgiyi görünce?.. Yine toplanmış bakanlar kurulu. Hem de gece yarısı. Almış kararını, belli ki Karataş'ı feda edecek, ama Hayrullah beyi asla. Çünkü Hayrullah bey efendim bugüne bugün nüfus dairesinin direği olup, ananın adı ne, babanın adı ne, niye doğdun, niye öldün???

Yükselteçten bir ses:

— İn Hayrullah bey, Şaban Karataş görevden alındı...

Huhaahuuuyaaavuuuğultu... Uğultu...

— Ulan amma zonturlu adammış ha, sakın ardında Carter olmasın!

— Belki CIA vardır...

— Yok lan atmayın işte.

O da nesi, Hayrullah bey yine inmiyor. Oysa ki deminki sözleri kentin valisi söylemiş:

— Bunları yapan onlaadıı, Hayrullah beyi oraya çıkaran onlaaadıı, in Hayrullah bey, Karataş'ı görevden alan onlaadıı...

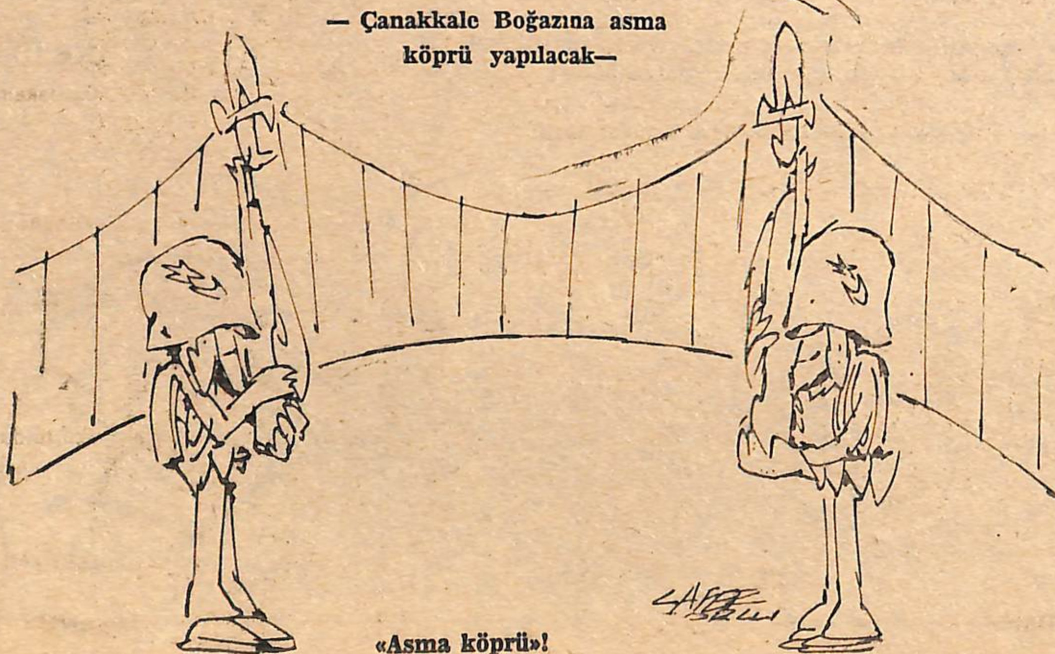
- İyi mi, Hayrullah beyden yeni bir öneri... Yok canım, gerçekten şımardı bu herif, haddini hududunu bil arkadaş, kendini tanı...

— İnmem, çocuklarım okusun. Gelsin burada Türkeş komandoları lağvettiğini söylesin...

Al bakalım. Yok canım, delirmiş bu adam..

— Hayrullah bey hatırası çektirmek isteyenler.

— A evlâdım, Hayrullah bey yukarıda, sen aşağıda, nasıl Hayrullah'lı çıkar bu fotoraf?



«Asma köprü»!

— Çıkarırım valide, ben alta yatıp, senin kelleni Hayrullah beyin görüntüsüne getirince... İçişleri bakanıyla, Türkeş böyle olmuşlar, birbirlerine girmişler. Araya Feyzioğlu girmiş, ağırlığını koymuş, şayet hemen komandolarını lâğvetmezsen, dağıtırım, demiş... Türkeş dağıtırım'ı nasıl anlamış bilinmez, hükümetin de kesin ısrarıyla koşmuş gelmiş, mikrofondan bağırıyor:

— Lâğvettim, çocukların okuyacak Hayrullah bey! Bundan böyle tüm ülkenin çocukları okuyacak...

Ama niye inmiyor Hayrullah bey? İnmez... İner mi hiç? Aha aha, bakın bakın, Hayrullah beyin olduğu yere bir ip sarkıtıyorlar...

— Yok canım, onun ucunda mikrofon var, Hayrullah beyin diyecekleri varmış... Konuş Hayrullah bey konuş...

— Ayıptır be...

A aa kime diyor Hayrullah bey... Yok canım, bize değil...

— Çok ayıp, olmaz böyle şey... Dünyada inmem. Müsteşar, adalet bakanını dövsün öyle inerim...

Ahha... Bak sen bak şuna, şuna, şunun istediği şeye bak. Oğlum yasada var, bakan müsteşarı dövebilir ama, müsteşar bakanı dövemez. Biz bilmeyiz, biz izleyiciyiz. Nohut çekirdek yer, olayı izleriz... Ama kulağımız delik... Hiç dini bütün bir lider, tutar da Hayrullah beyi göz göre göre feda eder mi? Sonra öteki dünyada insan bunun hesabını nasıl verir? Allahım sen günahlarımızı affet! Amin! Lider, bakanı razı etmiş, ama müsteşar razı olmazmış, dermiş ki, «Ben dövemem bakanımı, elim kalkmaz». Bakmışlar müsteşar bir türlü razı olmuyor, çılgınca bir plân düşünülmüş Hayrullah bey uğruna. Bakan oracıkta müsteşarı bir daha dövmüş... Bu kez müsteşar nasıl sinirlenmiş, nasıl kızmış, ardından bakanın koşmağa başlamış... Bakan kaçmış, müsteşar kovalamış...

— Açılın ha, açılın ha, müsteşarla bakan geliyor ha...

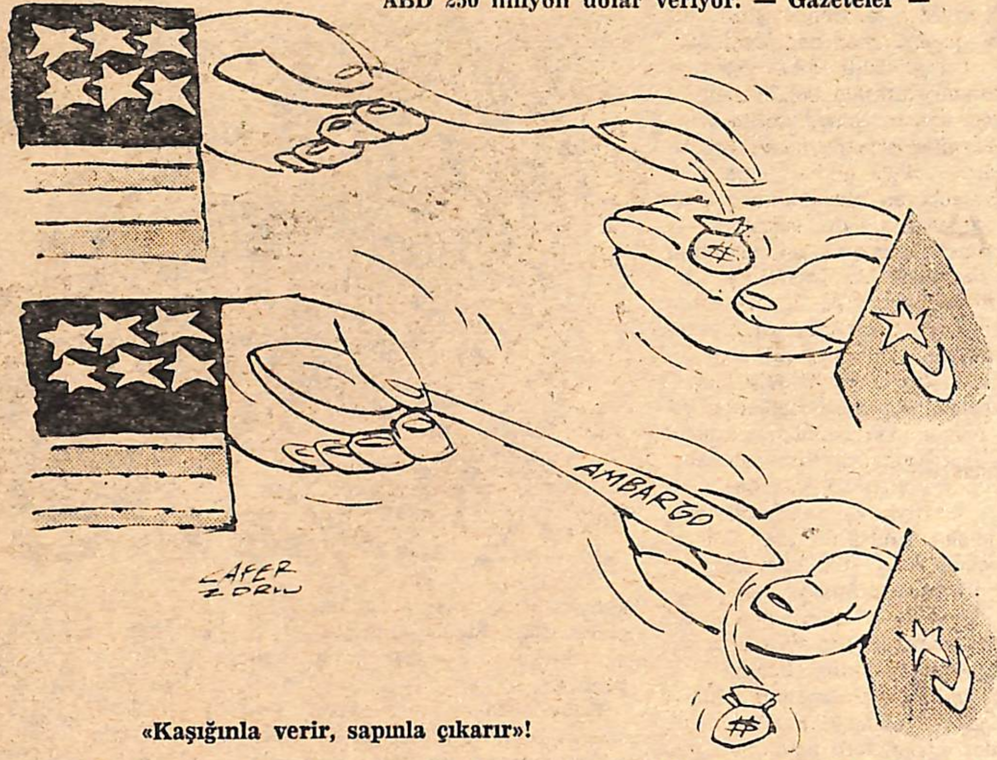
Haydaaa... Vur vur vur... Gözünün üstüne üstüne, kaşının üstüne üstüne vur... Ye onu müsteşaaaaar!...

Bakan siz sağolun haşat... E hadi in artık Hayrullah bey. Tam dövüşün olduğu yere ışıklar tuttuk, gösterdik, dediğin oldu, bakan dayağı yedi. İnsene ulan...

— İnmem!...

Yok efendi, şımarıklığın da ötesinde birşey bu...

— Birleşmiş milletleri almış ardına...



ABD 250 milyon dolar veriyor. — Gazeteler —

«Kaşığınla verir, sapınla çıkarır»!

— İnmem, Lackit rüşvet olayında para yiyenler bir bir dizilsinler buraya, cezaları kesilsin...

— Ulan hiç olur mu? Hafiflet hafiflet!...

Hafifletti ki Hayrullah bey, razı dizilsinler... Komisyonlar momisyonlar, çalışmalar malışmalar, harıl harıllar, marıl marıllar...

— Yazıyor, Lakit yolsuzluğunun suçlularının bulunduğunu yazıyor...

Tuuuuu kakalar... Yediniz mi ulan, nasıl yediniz? Ayıptır ulan... Durun bakalım şimdi bu herif ne isteyecek? İster misiniz şimdi Yüce Divan buraya gelsin, Demirel'i yargılasın, desin. Konuşuyor konuşuyor, bakın bakın kaptı yine mikrofonu:

— İnmem, Milli Eğitim Bakanı çağ dışı kitapları şuracıkta yakmadıktan sonra inmem...

— Yahu kim tutuyor bu adamı dersiniz? Bu adam bunca cesareti nereden buluyor? Bu kitaplar ki, tanınmış çok seçkin proflara yazdırılmış, hepsi kendi dalında allâme... Ama bakalım nolacak? Kim karar verecek buna? Ha muhalefetten de mi işe karışanlar var... Kim yapmış konuşmayı, Ecevit mi? Keskin miymiş, ne diyorsun be kardeşim? Sabah sekizde toplamış gazetecileri başına, bu kitaplar bizzat bakan tarafından yakılacak, Hayrullah bey kurtulacak demiş.

— Çekilin kitap kamyonları geliyor...

Çaktı çakmağını Eğitim Bakanı, yaktı kitaplarını Eğitim Bakanı. Pekiyi şimdi ne ister Hayrullah bey?.. Ulan herif Ortadoğu'yu karıştıracak be. İster misiniz şimdi Kıbrıs işi de tamam olacak, desin... Yok deve!... Ya Demirel bu alana gelsin, şey etsin derse, göbek atsın... Yok yok... Başka şey istiyor...

— İnmem, buğulama levrek isterim...

Vah zavallı, demek hayatında...

— Yaa yaa, adını duymuş, ama...

İçim cız... Benimki bıııız... İstiyor Hayrullah bey, aman neler neler istiyor... Ançuez salata, karides, bonfile, istako... Oh oh oh, penrecenin yanında bir de güzel yiyor ki... O şişe de nesi?

— Duymadın mı yahu, viski istedi Hayrullah bey.

— Vay anasını be, onun yerinde olmak isterdim...

Aboov, şımarmak da değil, azdı bu herif, vallahi billahi azdı...

— Beyler öyle ileri geri konuşmayalım, belki adamcağız ömründe hiç bara pavyona gidememiştir...

Dansöz alanda, Hayrullah bey yukarıda... Eh artık şimdi de inmezse, en iyi dansözü getirmişler devlet kesesinden... Durun bakalım hele durun, şimdi neler yumurtlayacak Hayrullah bey, hele hele kafayı çektikten sonra...

Ey KAAARİİİ!...

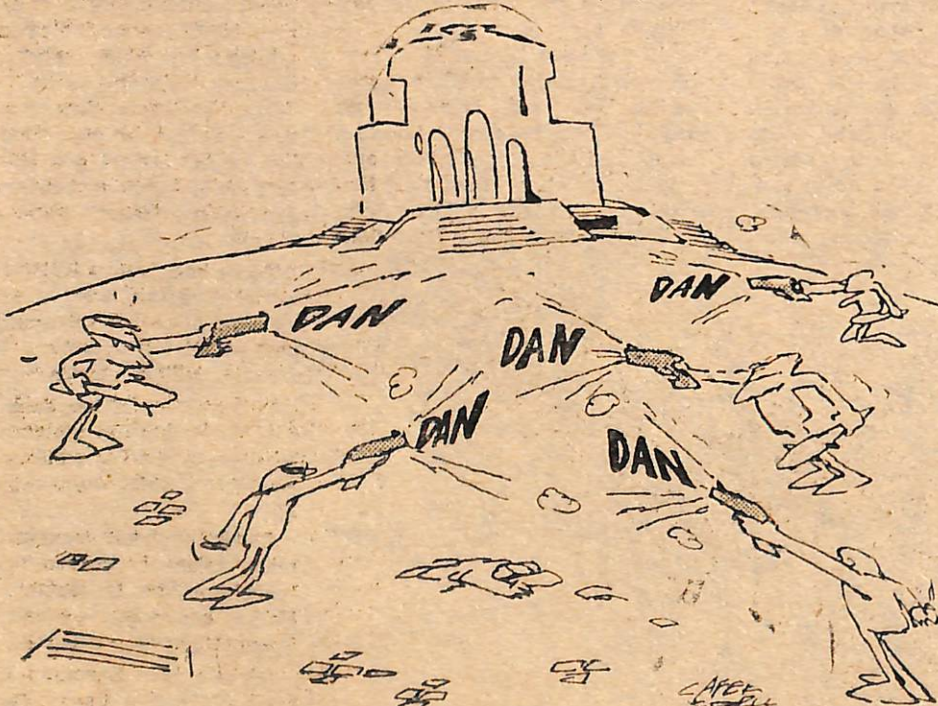
Böyle mi gelişti olaylar sanıyorsun? Evet, Hayrullah bey oraya çıktı, gerçekten katsayının on beş olmasını istedi, olmazsa kendimi aşağıya atarım, dedi... Masa arkadaşları Hayrullah beye güldüler,

— At Hayrullah bey at, hiç olmazsa sen kurtul, dediler.

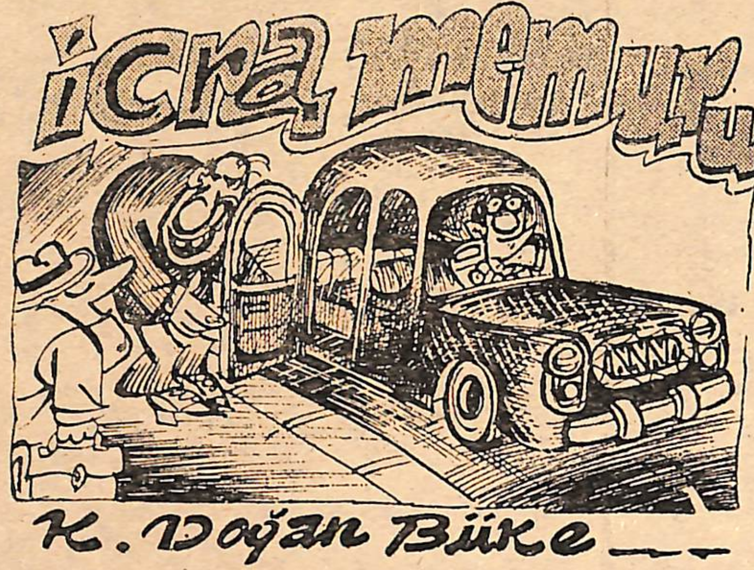
Hayrullah bey kendini attı ve kurtuldu. Ayın son günü canına kıydığı için, o ay - ki maaşından da oldu. Kısacası, olan karısına ve üç çocuğuna oldu.

Zehir hafiye komiser Kâzım tahkikatı derinleştiriyor.

Muzaffer İZGÜ



MEY - DAN!...



BENİM tahsilim yüksektir. Yüksek tahsil dediysem, akademi, fakülte gibi öğrenim kurumlarını bitirmiş değilim. Hayat mektebi mezunuyum. İlkokulu kolay bitirdim. Zor olsa ne çıkar. Yasalara göre ilkokula gitmek mecburî. Hem mecburen okula al hem de «Sen kafasızsın!» de, mezun etme. Bu olmaz, olamaz, olursa anayasaya aykırıdır. İlkokulda önemli olan alfabeyi sökmektir: A, B, C... Bizim zamanımızda önce alfabeyi öğretirlerdi. Şimdi kelime öğretiyorlarmış. Yine o yıllarda kolleje girmek için sınav da yoktu. Cebine güvenen, parası olan evlâdını dilediği okula gönderebilirdi. İlkokuldan sonra Tarsus Amerikan Kollejine yazıldım. İhzariyi okudum, başarı gösteremedim, sınıfta kaldım. Babam. «Bu çocukta iş yok, okuyamaz, adam olamaz!» demiş ve beni okuldan almış. Evet tüm öğrenimim bundan ibarettir. Bir süre babamın mağazasında çalıştım. Babam Evet genç yaşta öldü. Babamın ölümü üzerine yek ekmeğe muhtaç olduk dersem inanın. İcra memurları mağazadan ve evimizden çıkmaz oldu. O günlerden bugüne dek icra memuru sözünü duyunca elim ayağım çözülür. Tazı görmüş tavşan gibi kaçarım.

Boğaz derdi, can derdi bu... İnşaatlarda puvantörlükten, seyyar tablalarda greyfurt satıcılığına, avukat kâtipliğine dek nice işlerle uğraştım. Yaptığım işlerden en hazzetmediğim greyfurt satıcılığı oldu. Üstelik bir de lâkap taktılar: Meme... «Meme Adnan» aşağı, «Meme Adnan» yukarı. Efendim, bundan otuz yıl kadar önce buralarda yeni bir meyve türedi. Portakala benzer, ama büyüğü. Rengi de limon gibi. Kabuğu kalın. Bu zengin meyvesi imiş. Sıkılır suyu içilir, ortasından kesilir, tozşeker serpilik kaşıkla yenirmiş. Yeni tür bir meyve diye onu satmaya heveslendim. Esas adını sonra öğrendim: Greyfurt imiş. Gerçi Amerikan Kollejinde ihzarî öğrenim görmüş bir tablacıyım. Bunun İngilizce yazılmasını da bilirim. Ne varki müşterilerim bu meyvenin ismini bir türlü söyleyemez. Halk bu... Meyveye Kız Memesi deyip kestirip attı. Greyfurt sözünü hakkını vererek söyleyecek adam bu gün bile az bulunur. Sattığım malın ismini söylemekten neden çekineyim?» Kız memesi» diye bağırarak malımı satmaya başladım. Arkadaşlarım bana «Meme» lâkabını takmaz mı? İnanın bu lâkap yüzünden Kız Memesi satmaktan vazgeçtim. Neye yarar? Sana bir lâkap yapıştırdılar diyelim, felek gelse bu lâkabı üstünden atamaz! Mahkemeye başvurup «Canavar» soyadını» «Munis» yapabilirsin. Ne varki lâkabını değiştirecek makam bulamazsın!..

Yukarıda yaptığım işleri sayarken avukat kâtipliğimden bahsetmiştim yanında çalıştığım avukat, genellikle icra takibi işleriyle uğraşıyordu. Takip dosyalarını ben hazırlar, hacizlere çoğu kez ben giderdim. İcra işlerini tam öğrenmiştim. Güzelde dilekçe yazardım. Yalnız «C» ve «Ç» harflerini bir türlü öğrenemedim gitti. Bir nafaka davası arzuhali hazırlamıştım. Anası çocuğu için nafaka talep edecekti. Güya yine yanlış yazmışım. Avukat beni hayli haşlamıştı.

Çocukluğumun İcra Memuru korkusunu üstümden attım. İcra Memurları ile içli dışlı olmuştum. Hergün birlikte hacze gittiğimiz için birbirimize «Ulan» diye hitap ediyorduk.

Yanında çalıştığım avukatın çocukları büyüdü, yüksek tahsil yaptırmak için avukat işini İstanbula nakletti. Uzun süre işsiz kaldım. Kız memesi işi hariç, nice işlerle uğraştım. Başarıya ulaşamadım. «Allah, insanı namerde muhtaç etmesin!» derler. Ben namerde de, namussuza da muhtaç oldum. İyi bir iş bulmak için uğradığım işyeri kalmadı. İş kapılarını sağır sultanın duyacağı ölçüde çaldım. Hani, Amerikan Kollejinin ihzarisinden ayrılmıştım,» İngilizce biliyorum» diye milleti yutturmaya kalktım, nafile... Fransızca bilene ihtiyaçları varmış. Hep numara. Kız olsam, başlarına tacederler!.

Çoluk, (Ne olaki?) çocuk evde aç, ben sigara parası bulamıyorum. Açlık, insanı yüksek tahsilli yapıyor. İşi şeytanlığa döktüm. Zaten, yüksek tahsil ne demek? Şeytanlık öğrenmek!.

Adliye Bakanlığına başvurup İcra Memurluğu sınavlarına girdim, başaramadım. İcra Memurluğu işi beni iyice sardı.

Benim birlikte hacizlere gittiğim İcra Memuru Ankara'ya nakledilmişti. Elbiselerimden birini satıp güzel bir çanta aldım, atladım otobüse, ver elini Ankara! Adı güzel Ankara... İcra Memuru olan arkadaşımın ziyaretine gittim. Allah için, adam Ankarada görev aldı diye büyüklük taslamadı. Öpüştük hal hatır sorup eski günleri yadettik. İcra Memuru beni eli çantalı görünce ne iş yaptığımı sordu. Emlâkçılık yaptığımı, durumumun çok iyi olduğunu anlattım. Millet ahreti düşünmüyor, mekân derdinde... Ankaraya bir veraset ilâmı işi için geldiğimi anlattım.

İcra Memurunun önünde dosyalar yığılı. Belli, yeni açılacak ve kayıt için havalesi yapılacak dosyalar. Vakit geçirme gibilerden birkaç dosyayı aldım. Dosyalardan biri, ikiyüzbin liralık bir takip için hazırlanmış. Alacaklıyı, takip dayanağı senedin vadesini «Şıp» diye ezberledim. Memurla vedalaştım, ayrıldım.

Avukatın yanında çalıştığım günlerde matbu ihtiyati haciz kararlarımız vardı, onlardan birkaçını çantama koymuştum. Bir arzuhalciye gidip, ezberlediğim alacaklının leyhine, borçlusunun aleyhine o kararlardan hazırlattım. Altına da bir imza... Bir telli dosya alıp, kararı dosyaladım. Öğleden sonra borçlunun adresine gittim. Elektrikli ev cihazları satan büyük bir işyeri. Doğru camekânlı bölmeye gittim. Masanın başında hesap yapmakla uğraşan şahsa: «Ben İcra Memuruyum, İstanbulda falanca firmaya şu vadeli emre muharrer senetle 2 yüzbin lira borçlu bulunmaktasınız, alacaklı aleyhinize ihtiyati haciz kararı almış, bu nedenle hacze geldim» diye görevimi belirttim. Borçlu leyhine olan davranışımın nedeninin alacaklı vekili, polis ve hattâ muhtarın da gelmesi ile ticarî itibarının sarsılmaması amacına dayandığını anlattım.

Hazırladığım kararın bir örneğini borçluya uzatıp tetkik etmesini istedim. Kararı aldı, şöyle bir gözgezdirdi. Adam ne desin? Borçlu... Yalan mı? Güya borçlu olmak ayıp değilmiş, Devletlerin Devletlere borcu varmış. Bu sözler züğürt tesellisi!. Evet Devletler diğer Devletlere borçlu. Ama Devlet ölür mü? Borçlu vatandaş Ahmet efendi ölürse borcu da ölür, gider...

Borçlu: «Yalnız geldiğiniz için teşekkür ederim, piyasanın halini biliyorsunuz, bizim de dolaplar dolusu alacak senedimiz var, beş kuruş tahsil edemiyoruz, borcumuzu bu sebeplerle gününde ödeyemedik» diye benden özür diledi. Ben de piyasanın durumunu çok iyi bildiğimi, bu yüzden son aylarda İcra Dairesine gelen işlerin hayli artmış olduğunu anlattım.

Menkul haczine başladım, tutanağı tamamlayıp borçluya imzalattım. Şimdi sıra hacizli malların kaldırılmasına, Mezat Salonuna nakline gelmişti.

«Lütfen, birkaç adam çağırın, bir de kamyon temin edin, mallar satılmış gibi yüklensin, malları Mezat Salonuna teslim edeyim, malların hasar görmeden indirileceğinden şüpheniz olmasın, nihayet millî servettir» diyerek borçlunun yardımını istedim. Borçlu: «Memur Bey, mal çıkarsa çevreye rezil olurum, anlayış gösterin, hacizli malları bana yediemin olarak bırakın, İlk talep anında emrinize hazır bulundururum.» dedi. Borçlunun isteğini ben de makul karşıların. Ne varki ben memurum. Alacaklının ve vekilinin talepleri ile kayıtlıyım. Görevimi ihmal edip mahkemelerde sürünmeyi göze alamam. Ya bir yangın çıkarsa, hacizli mallar çalınırsa, bunun hesabını nasıl veririm? Ömrübillah çalışsam bu parayı alacaklıya ödeyemem...

Bakın, kimse İcra Memurunu sevmez. Onlar da etten, kemikten yaratılmıştır, onlar da insan. Nihayet bu Tanrı kanunu değil, lâstikli bir tarafı vardır.» Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum, borcun dörtte birini şimdi ödeyin, malı size yediemin olarak bırakayım. Her ayın aynı günlerinde taksitler halinde borcunuzu ödeyin! Daha ne yapabilirdim? Adamın borcunu ödeyecek halim yoktu...

Borçlu bu anlayışımı takdirle karşıladı. Bu Dünya helâl süt emmişlerin hürmetine dönüyormuş... Borçlu kasasını açtı, bir miktar para çıkardı, muhtelif yerlere telefon edip para istedi, netice alamadıklarına telefonu kapadıktan sonra sövdü. İki saat kadar bekledim, borcun dörtte birini tamamladı. Parayı saydım, borçluya bir muvakkat makbuz verdim, ertesi gün İcra Dairesine gelip resmî makbuzunu almasını da hatırlattım. Neme gerek, ölümlü Dünya...

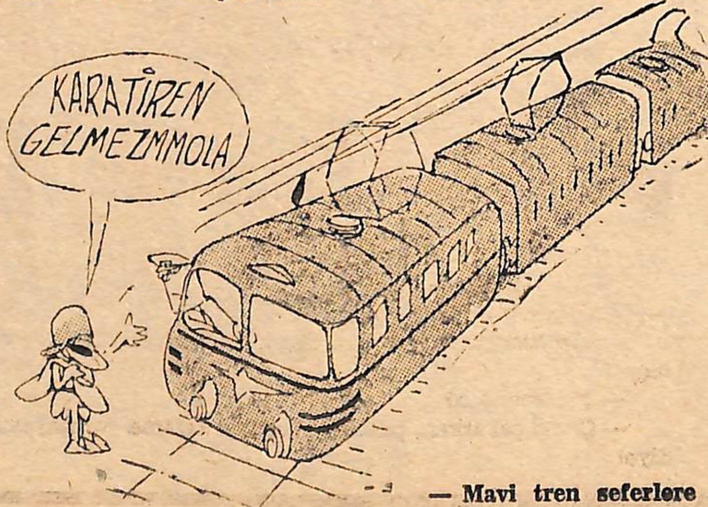
Adam beni kapıya kadar uğurladı, bir taksi çağırdı, ücretini ödedi, cebime de birşeyler sokuşturdu. Baktım, iki adet beşyüzlük... İnsan adammış, iyiliğin altında kalmıyor...

Bu numarayı iki kez daha uyguladım. Yüzkırkbin lira topladım. Memleketime dönüp bir emlâkçı yazıhanesi açtım. Şimdi durumum çok iyidir.

Şimdi borçluları uyarıyorum; kapınızı çalana borcunuzu ödemeyin, borcunuzu İcra Dairesine yatırın. Herkes benim gibi vicdanlı çıkmaz. Borcun tamamını tahsil edebilirler.

İçinizde beni Savcılığa ihbar etmeyi düşünenler vardır. Onlar avucunu yalasın, ben bu işleri Af Kanunundan önce çevirmiştim...

K. Doğan BÜKE



— Mavi tren seferlere başladı. —

deli deli... dediklerimiz

İKİ deli akıl hastahanesinin avlusunda dolaşıyorlardı. O sırada yöreyi bir motor gürültüsü kapladı. Bizimkiler arandılar bir süre.

Biri ünledi:

— Bak bak bir heltoper dolaşıyor!

— Akılsız! Ona heltoper demezler, Helikopter o.

— Dur bakayım. Sahi ya! Senin gözlerin benimkinden daha iyi görüyor!

* * *

İKİ Psikolog Doktor sohbet ediyorlardı.

— Sorma azizim, bir hastam var, kendisini iki insan sanıyor:

Biri korkunç zengin bir fabrikatör, diğeri de yoksul bir memur.

— Tipik bir şizofreni desene. Bugünlerde böyleleri nedense çoğaldı. Anımsar mısın, tıbbiyede okurken bu tip olayları görmek için aylarca beklerdik. Artık ilginç bir yanı kalmadı.

— Benimkinin var. İki viziteyi ödüyor.

— Yapma yahu!

— Önce bir 500 lira veriyor. Sonra dönüp 25 lira uzatıyor.

* * *

«Yakaladım» diye fırladı yattığı yerden. Diğerleri hemen yöresinde toplandılar.

— Bu namussuz bit, işte bu. Günlerdir hatır, hutur kaşındıran bu işte.

Şimdi ona iyi bir ceza vereceğim.

Pencereye yöneldi. Kolunu demir parmaklıklar arasından uzattı. Öyle bir süre durdu. Sonra parmaklarını açarak biti 5. Kattan aşağıya bıraktı. Gururla geriye döndüğü sırada koğuş arkadaşlarından biri sordu:

— Şimdi o bit ölecek mi yani?

Bizim bilgiçse gülümsedi.

— Eğer kafa üstü düşerse ölecek. Fakat sırt üstü düşerse kıvranarak saatlerce çırpınacak. Ayakları üzerine düşerse, yaşamının sonuna değin sakat kalacak. Düşünebiliyor musunuz? Koltuk değnekleriyle dolaşacak!..



YATAĞININ üzerine çıkıp bağırarak arkadaşlarına haber iletti:

— Savaş başlamış.

Koğuştakileri hemen bir telaş aldı. Biri kayguyla sordu:

— Bizi de askere alırlar mı dersin?

— Bizi askere alırlar mı ulan? biz deliyiz.

— Haaa! Sahi ya!... Peki niçin savaşır bu adamlar?

— Anlamadın mı aptal! Onlar akıllı.



İKİ deli bir köşeye çekilmiş dertleşiyordu.

— Pazar günlerini hiç sevmiyorum.

— Neden?.

— Yine berber gelip, saçlarımızı kesecek.

— Öyle ya!...

— Gel şu berbere bir oyun oynayalım.

— N'apalım?

— Saçlarının arasına ufacık çiviler çakayım.

Berber seni traş ederken bunları görmez. Çivilerde makinasını kırar.

— Sahi ya! Hadi yapalım.

Hemen bir çekiçle 8, 10 tane çivi buldular. Köşelerine çekildiler. Yöreyi kolaçan ettiler. Birinci deli çivileri ağzına doldurdu. Birini aldı, tam çakacağı sırada diğeri kafasını çekiverdi.

— Ne o? Mızıkçılık mı ediyorsun?

— Yok canım..

— Öyleyse korkuyorsun!

— Korkmuyorum. Fakat biraz dikkatli olmanı isteyeceğim.

— Nedenmiş o?

— Çiviyi çakarken, çekici yanlışlıkla kafama vurmayasın diye!

BİL bakalım avcumda tuttuğum ne?

— Ev

— Bilemedin.

— Canlı mı, cansız mı?

— Canlı

— Öyleyse fil.

— Gördün değil mi eşşeoğlu eşşek.

* * *

AKIL Hastahanesinde yangın çıkmıştı. Tüm hastalar boşaltıldığı sırada birinin damda olduğunu gördüler. Alevler yukarıya doğru hızla tırmanıyordu. Doktorlar, Hastahane hizmetlileri, itfayeciler ne yaptılarsa damdaki deliyi indiremediler. O sırada deli, bir ayağıyla kiremitlere eşelercesine vururken, bir yandan da başını öne eğip oplayıp, pufluyordu. Bir doktor hastalara sordu:

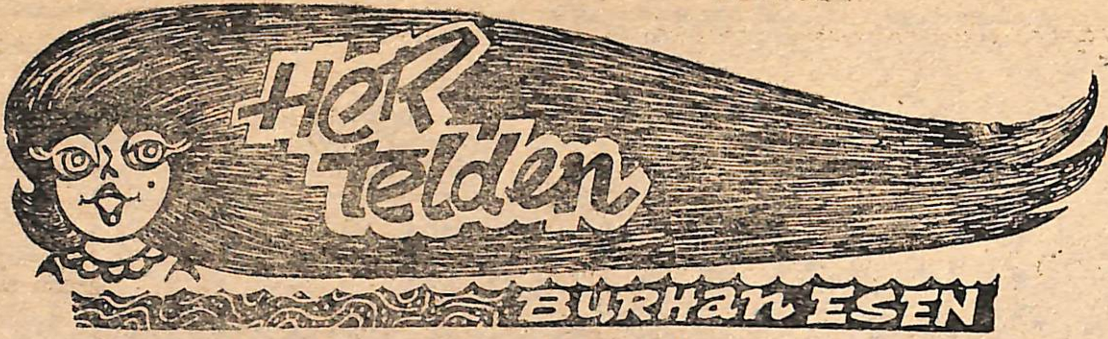
— N'apıyor bu?

— O boğadır, ateşi görünce ürktü. Debeleniyor.

Doktora hastayı kurtarmak için bir yol görünmüştü. Hemen kırmızı bir bez buldular. Ucundan diğer hastalar tuttular ve başladılar bağırmaya «Toro», «Toorooo» «Bizimkisi biraz daha eşelendi. Ellerini boynuz gibi yerleştirdi. Yeniden eşelendi ve hızla kırmızı beze saldırdı. Tam bezin üstüne düşeceği sırada arkadaşları «Ollee» deyip bezi çektiler. **Bir akıllının bir akıllıya ettiğini bir deli bir deliye etmezmiş.**

ATO





DEMEÇ ÜSTÜNE DEMEÇ BEĞENDİKLERİNİ SEÇ

MUHALEFETE inanmayın, bozguncuların laflarına kanmayın. Şişeleri devirdik, memleketi cennete çevirdik.

Neyimiz eksik? Saçlarımız boyalı, sakallarımız dibinedek kesik.

Arkadaşlar, pahalılık var, halka yazık, ne alırsan kazık! diyorlar. Bunu söyleyenler halt ediyorlar. Suya para ödüyorsun ama, hava... Bedava! Şu ölümlü dünyada bu kadar lüks sana yetsin. Bol bol nefes al, ciğerlerin bayram etsin!



Değişti dünya. Fukara eskiden olduğu gibi köprü altında yatacak değil ya. İşin hilesine saptı. Boş bulduğu arsaya gecekondu yaptı. Zıvanadan çıktık. Yedikez yıktık. Zaman geldi garibanı içeriye tıktık. O kaçmaktan tınmadı, biz kovalamaktan bıktık. Sonunda onların elinde kaldı post. Seçim yaklaşınca olduk dost. Oyuna kurduk pusu. Kulübesine götürdük elektrik, yol ve su.

Memleketin efendisi köylüdür, şüphesiz. Beyefendisi de biziz. Gösterdik çaba. Traktör yerine, altına verdik araba. Tarla süreceğine safa sürsün. Geleceğine güvenle baksın. Çakmağı ile sigara, otosu ile benzin yaksın.

Daha ne mi yaptık? Su olduk, bazı köylerin çeşmelerinden aktık. Boşuna beklemedik uygarlığın istasyonunda. Yüzlerce köyü elhamdilullâh suya kavuşturduk yirminciyüzyılın sonunda.

Başka ne istiyorlar bu ölümlü dünyada? Parası olana çarşı da ekmek te var, pastada.



Hükûmet Emeklinin bir şişe gazoz bile içmemesi için elinden geleni yapıyor.

— Haklı hükümet. Emekli, viski dururken ne diye gazoz içsin?

Gıda maddelerinin fiyatları her gün yükseliyor.

— Yiyecek bulamayanlar M.C. liderlerinin demeçleri ile karınlarını doyursunlar.

Tarım ilâçları kuşların kökünü kazıdı.

— Bu gidişle memlekette ne kuş kalacak, ne de insan.

Sütlerin içinde salyangoz var.

— Yoğurtlarda da kurbağa.

Cenaze töreninde cinayet

— Tanrım, akıllarımız sana emanet.

Fırıncılar lüks ekmek çıkarmak istiyorlar.

— Filitreli ekmekte yaparlarsa, o zaman hapı yutar, karaborsacının yolunu tutarız.

Haziranda seçime gidilecek.

— Kalan satıcılarının gözleri aydın.

Demirel: Yakında Avrupaya uçak satacağız, dedi.

— Daha önce şu kurtlanmaya başlayan buğdayları satsa daha iyi olur.

Ankara'da dernekleri vali kapatmakta, danıştay açmakta.

— Bu arada demokrasi de kanatlanıp, havaya uçmakta.

Bütan gaz tüpleri patlamaya başladı.

— Onlarda eyleme geçtiler galiba.

B. E.

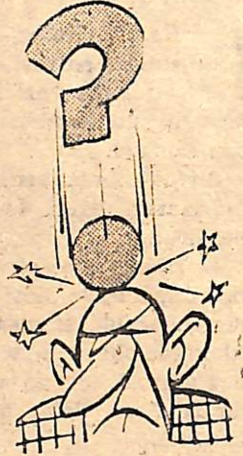
HANGİ ELDE VARSA KEPÇE TAKACAKSIN KELEPÇE

Efendim biz herşeyin içine bir şeyler karıştırmaya meraklıyızdır. Süte su katmayı icat edeli çok olmuştur. Zeytinyağlarımıza eskiden pamuk, ayçiçeği yağı koyar, alıcıları nazikâne soyardık. Ağır Sanayiye, motor yapacak motor fabrikalarına heveslenince değiştirdik plâğlı zeytinyağlarının içine girmeye başladı makine yağı.

Radyolar çıkmadan önce, evlerimizde çalınırdı ut. Kahvelerimimize ilâve edilirdi ya arpa, yada iyice kavrulmuş nohut.

Bu diyarda yemek mümkün değildir fi tarihinden beri halis ekmek, Marangoz talaşı, çivi, fare yoksa mutlaka bulunur süpürge tohumu, kepek. Sucuklarımızın içinde ne eti var diye sorma. Ne buldularsa tıkmışlardır: At, eşek ve de köpek.

Feneryağlarımıza ne idüğünü sorarsanız, verecektir ses... Biraz yağ, biraz margarin, biraz da pürelenmiş patates.



Cumhuriyeti bile, 27 yıl tek parti ile yönettik, içine kattık hile.

Demokrasiyi salçalandırdık, sulandırdık, en özgür rejimi durmadan bulandırdık. Bir tutam faşizm, iki tutam sosyalizm ektik. Biraz da sofu tozu serptik.

Özet olarak, bugünedek hep şu karıştırma illetimizden çektik. Yapılacak tek şey kalmıştır milletçe. Kimin elinde varsa kepçe, takacaksın kelepçe.

Bunu iyice öğrenmelidirler, karşı fikirlere atanlar kurşun. Tek yolu budur kurtuluşun...

DALAVERE NEDİR ? BİLEN VARSA, KAZANACAKTIR BİR ARSA

DALAVERE :

1 — Yeni bir bilimin adı mıdır?

2 — Kurulacak yeni koalisyonun kanadı mıdır?

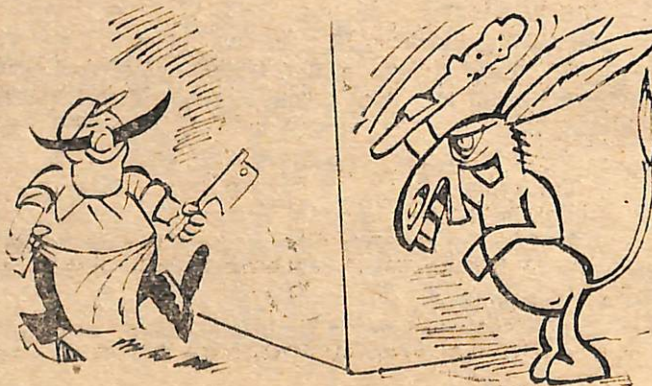
3 — İnmidir, cin midir?

4 — Çıkacak olan derginin, gazetenin ismi midir?

5 — Kız mıdır, dul mudur? yeni kurulacak özel okul mudur?

Hepiniz istiareye yatın, hiç birşey bilmiyorsanız kafadan atın. Hiçdeğilse sayemizde bilginçlik satın. Boşa atıp, doluyu tuttursanız, koskocaman arsamızın üzerine beleşten yatın.

Cevaplarınız çıkmaz ayın son çarşambasında önümüzde boyun eğmeli, elimize değmelidir.



Arsamız arsadır ha, pırasa değil. Yüzölçümü 150 metrekare, üzerine kondur evini, konutsuzluğuna olsun çare.

Ankaranın göbeğindedir, Ulus meydanının dibindedir. Batısından Boğaziçinden geçen gemileri say. Doğusundan görünür Dicle, Fırat adlı iki çay. Güneyinden dürbününle Kıbrısı seyret. Kuzeyinden Karadenizi seçersin, gözlerin sağlamsa elbet.

Dalavere bilmecesini kafanı çalıştırırsan mutlaka çözebilirsin sen. Eğer bizden daha açıkgözsen!

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

KÖTÜ YOLUN YOLCULARI (1)

(Programa Hırsız Kerim'in katılmasıyla yeni şirinlikler)

KAHVEDE yanına gelen adam, saatin kaç olduğunu sorarmışcasına bir rahatlıkla soruyu yöneltti Yozyürek'e:

«Bu gece başka bir işin yoksa benimle bir fotoğrafçı dükkânı soymaya gelir misin?»

«Sen kimsin?»

«Hırsız Kerim. Sana bir kartvizit vermek isterdim ama, tümünü çaldılar.»

Gelemem,» dedi adamımız. «Ben hayatımda topluiğne çalmış insan değilim.»

«Topluiğne çalıp da ne yapacaktın zaten,» dedi adam, masaya ilişerek. Sivri çenesi ve boncuk gözleriyle çok ilginçti y'iz'i. «Çalınacak daha kazançlı şeyler var.»

«Örneğin bir fotoğraf makinesi, öyle mi?»

«Örneğin birkaç fotoğraf makinesi.»

İki çay söyledi Yozyürek. Adamın uzattığı ınce uzun sigarayı yakmadan önce iyice inceledi. «Sendeki de iyi yürek,» dedi dumanı savururken. «Tanımadığın birine durup dururken gel soygun yapalım diyorsun.»

«Elbette derim. Tanıdıklarımın ne mal olduklarını biliyorum çünkü. Onlara söylesem, benden adresi aldıkları gibi kendi başlarına giderler soyguna, akşamı falan beklemeden. Namussuz herifler!»

«Ya ben polis molissem?»

«»Sen polis molis olamazsın.»

«Neden olamazmışım?»

«Ben polisleri gözlerinden tanırım.»

«Gerçekten mi?»

«Gerçekten ya. Daha kötüsü, onlar da beni gözümden tanırlar. Polisle gözgöze gelmekten çok korkarım bu yüzden. Eyvah, derim, işte bir polis! Onlar da: yaşadık, derler, işte bir hırsız! Ben kaçarım, onlar kovalarlar. Yakalasalar neyse. Bir türlü bitmeyen kötü bir düş gibi. Koş babam koş.»

«Neden dürüst bir yol tutturmuyorsun?» diye sordu ilgisi artan Yozyürek. «Polislerden korkmana neden kalmazdı.»

«Haklısın. Ama o zaman da hırsızlardan korkardım. Dünya bu arkadaş. Yaşam bir korkular dizisinden başka bir şey değil.»

«Bu korkunç bir şey,» dedi Yozyürek.

«Ya ne sandındı? Bak, sana helâ bekçiliği yaptığım zamanlardan bir anımı anlatayım.»

«Sen helâ bekçiliği de mi yaptın?»

«Anamın karnından hırsız olarak doğmadım ya. Hırsız olana dek türlü kalıplara girip çıkmak zorunda kaldım.»

«Neyse,» dedi Yozyürek. «Sonunda başarıya ulaşmışsın, önemli olan bu.»

«Ne karın ağrısıysa... Helâ bekçiliği yaptığım günlerdeydi. Bir akşam üstü duvarları badanalarken pala bıyıklı, geniş omuzlu, kanlı gözlü biri geldi. Gök gürültüsünü andırır bir sesle kenara çekilmemi istedi. Bu baştaki helâyı ona bıraktım. Kapıyı çekip homurdanarak gördü işini. Çıkarken para falan vermedi. Neden vermediğini sormadım kuşkusuz.»

«Ben olsam ben de sormazdım,» dedi Yozyürek. «Hatta ben kendim para verirdim üste, adam gidip karnını doyursun ve yine gelip helâyı kullanabilsin diye.»

Helâ bekçiliğinden dönme Hırsız Kerim, öyküyü bitirmek için sabırsızlandı. «Kısacası kardeşim, bu sert ve ters davranışlı adam çıkıp gittikten sonra, duvarın taze badanasının üzerine yazdığı yazıyı okudum. Ne yazdığını sorsana.»

«Ne yazmış?»



«Şunu: Anneciğim, korkuyorum!»

«Şaka etmiyorsun ya?»

«Etmiyorum. Bu yürüyen dağı kimbilir neyin korkusu bekliyordu. Diyeceğim, insan korkan hayvandır. Hele ben, bütün insanlardan daha korkak bulurum kendimi.»

«Geceleri tanımadığın insanların evlerine girerken korkmuyor musun?

«İşte o zaman hiç korkmuyorum,» dedi adam, göğsünü şişirerek.

«Neden?»

«Çünkü evine girdiklerimin benden daha çok korktuklarını biliyorum. İnsan karşısındakinin de korktuğunu bilirse o kadar korkmuyor.»

«Hırsız olmadan önce filozofluk da yapmış mıydın sen?» diye sordu Yozyürek.

«Hırsız olmakla filozofluğu bırakmış değilim,» diye açıkladı Hırsız Kerim.

Yozyürek adamın korku konusunda söylediklerini düşündü. İnsanların birbirlerinden korktukları doğruydu. Karılar kocalarından, kocalar karılarından korkardı. Gençler yaşlılardan, yaşlılarsa gençlerden. Kazığı atan kazık yemekten korkardı, kazığı yiyense bir kazık daha yemekten. Korkacak hiçbir şeyi bulunmayanlar bile günün birinde korkacak bir şeyleri olmasından korkuyorlardı. Kuşkusuz korkuyu anlamak, korkuyu yenmekti bir bakıma. Karanlık bir sokakta arkanızdan gelen kuşkulu bir gölge sezersiniz, yüreğiniz gümbürdemeye başlar. Yapmanız gereken şey, ilk köşede saklanıp beklemektir. Korkunuzu yenmenin tek yolu, arkanızdaki gölgeyi korkutmaktır. Gölge köşeyi dönerken saklandığınız yerden çıkar ve avazınız çıktığınca bağırırsınız:

«Öcü geliyoor!»

Gölge korkudan altını ıslatmazsa, sizin ıslatmanız için yeterli neden var demektir. Çünkü herif öcüyü böcüyü gösterecektir size.

Düşüncelerinden güçlükle sıyrılan Yozyürek sordu. «Bu geceki işi biraz daha anlatır mısın?»

«İlgilendin bakıyorum.»»

«Bir rastlantı sonucu, bu gece sevgililerimden hiçbiriyle buluşmuyorum. Belki seninle gelebilirim.»

«İyi edersin. Bir yardımcı gerekli.»

«Yalnız, söylediğim gibi, hırsızlığa karışmak istemem ben.»

«Neden geliyorsun öyleyse?»

«Ne bileyim... Kapıyı açmakta ya da çalacaklarını seçmekte zorluk çekersen, birini dövmek falan gerekirse, ya da topladıklarını tek başına taşıyamazsan sana yardım ederim. Ama hırsızlığa karışmam.»

«İstediğin olsun. Bunları yap yeter. Hırsızlığa karışma.»

Haftaya: Hırsız var. Bu heyecanlı serüvenin iyice gelişip serpilmesi. Yozyürek'in hırsızlığa ve başka şeylere karışmaması. Öteyandan işlerin biraz daha karışması... İyi!.. İsterseniz tümünü şimdi anlatalım, olsun bitsin. Haftaya kadar bekleyemez misiniz açıkgözler?»

Sulhi DÖLEK

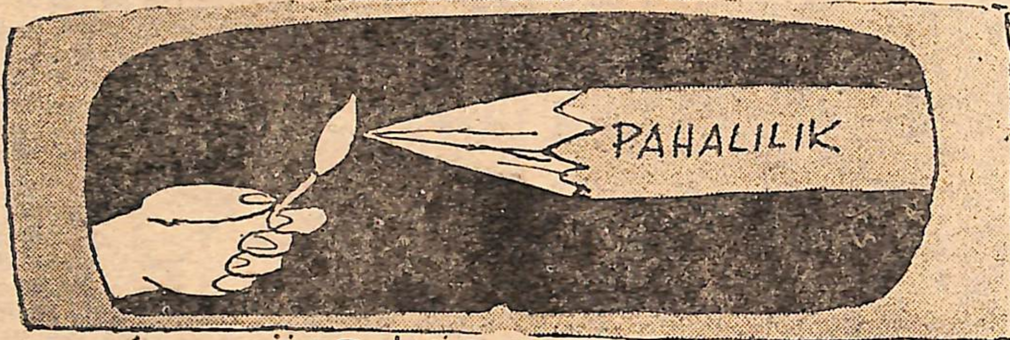
— Duvarlara yazı yazmak moda haline geldi. —



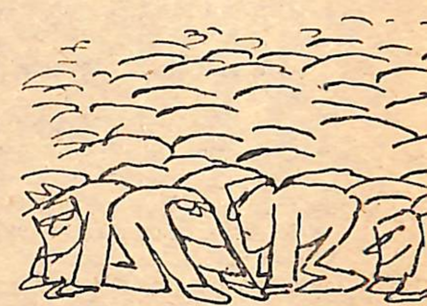








GÖREVİMİZ TEHLİKE...





Yasızsız

rrrrekamlar



Muhasebeci Arıyor

BİZİM HANIN KAHVECİSİ MUHARREM BİR AYDIR İÇTİĞİ ÇAY VE KAHVENİN PARASINI VERMEDEN YAZIHANESİNİ TERKEDEN MUHASEBECİ AZİZ BEYİ ARIYOR..

NEM ŞEMSİYELERİ

MÜESSESESİNDEN DUYURULUR

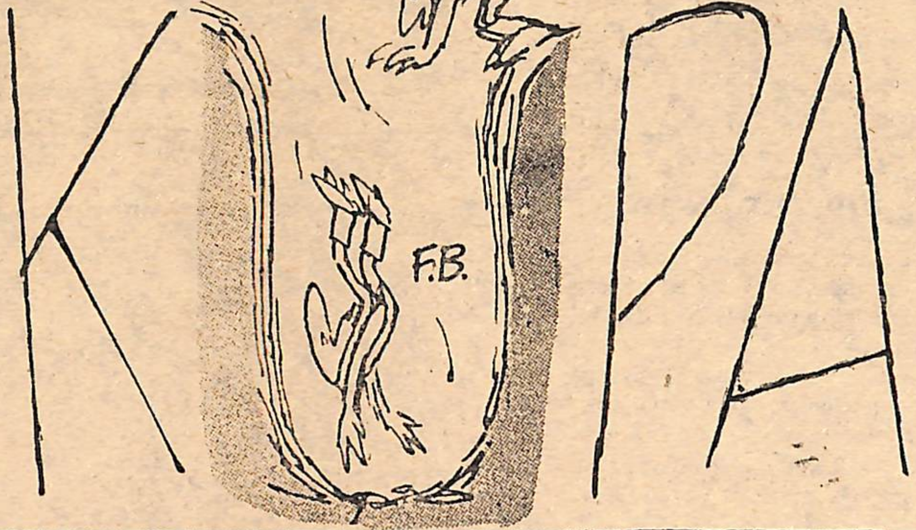


HALİS ALMAN MALI PERLON, ORLON ŞEMSİYELERİMİZİN RUTUBETTEN KORUNMASINI ISRARLA RİCA EDERİZ.

RŞİ

AZISIZ







BU BAŞLIKTA
HANGİ HARF
EKSİK?. BULUN
BAKALIM..

tılık
aireler
MANZARALI



R DAİRELER
NDEN DEVREN
AHAT İNŞAAT-

ARANIYOR.

FO-
GÖ-
RAP
Ş ŞA-
RA

, SENİ AFFETTİM
ERİ VERECEĞİM
-RIZA-

ÖNEMLİ DUYURU

MAHALLEDEN GE-
ÇERKEN "ZÜTÇÜ"
DİYE BAĞIRARAK
DİBİMİZİ YIRTTIĞI-
MIZ HALDE BENİ
DUYMADIĞINI SÖYLE-
YEN NANKÖR MÜŞTERİLERİNE
ESEFLE VE SAYGILARIMLA
DUYURURUM. ARTIK ALMAN-
YADAN GETİRTTİĞİM HOPAR-
LÖRÜ KULLANICAM. AYRICA YE-
Nİ KASETLER DOLDURDUM.

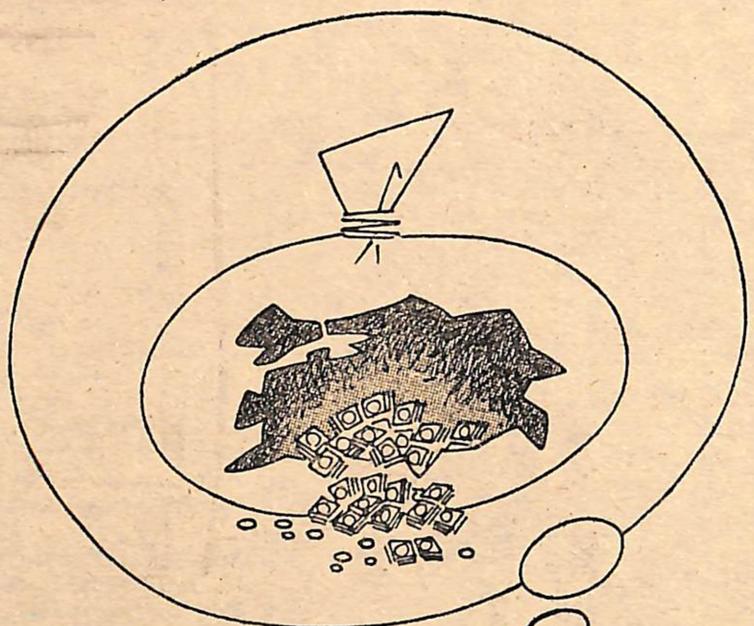


AÇIK TEŞEKKÜR

BİLUMUM HAŞERENİN EN
SAĞLIKLI BİÇİMDE BEKASI,
KARA SİNEKLERİN ZEVK'İ
SEFASI İÇİN ELLERİNDEN
GELEN ÇABAYI ESİRGEMEYEN BELEDİYE İLGİLİLERİNE
ŞÜKRANLARIMIZI
ARZEDERİZ

SİNEKLERİ
KORUMA
VE
YAŞATMA
DERNEĞİ







Bütçe açığı!...



GİDECEK OLSAM

sendeliye sendeliye kapısına kadar gelebilmiş ama takati kesilerek kapının dibinde sızıp kalmış.

Bir müddet sonra devriye gezen polisler adamı görüp uyandırmışlar ve:

— Haydi kalk gideceğiz demişler.

— Nereye?

Karakolu kastederek cevap vermişler:

— Kapıya dayalı sarhoş:

— Yahu demiş işte evimin kapısı burnumun dibinde bende kuvvet olsa oraya giderim.

GARSON

Paris'e giden bir İngiliz lokantaların birinde yemek yedikten sonra garsonla hesabı görürken yediği yemekleri birer birer sayıp sormuş:

— Daha başka bir şey var mı?

Garson bahşiş için kendini hatırlatmak isteyerek zarifane:

— Bir de garson bendeniz.

Deyince İngiliz soğukkanlılıkla:

— Hayır garson yediğim hiç hatırıma gelmiyor demiş.

Nadide GÜRAY
Maraş Cad. No. 41 / VAN



Cemal ARIĞ

SANACAK

Şu beyaz perdeden
Sahneye geçenler bir âlem
Yok avucuna şarkı sözü yazmak
Yok dekolte elbiseler
Yok güzelim baldır bacak
Birkaç hop oturtan
Hop kaldırtan melodi
Bunları bilmeyen
Bir film çevriliyor sanacak...

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş / İZMİR

AŞKA DAİR

Şiirleri bir okusanız
Mısralarında o var
Ufacık bebekten tutun da
Ak sakallı ihtiyara kadar
Kim olsa anlar.
Ya şarkılar
Notaları o kokuyor
Ayrılık hasret üstüne
Bir de meyhanedeysen
Yüreğine birşey sokuyor.
Sonra kenetlenmiş iki el
Yeter de artar bir bakış
Mevsim yemyeşil bahar
Havaya bakarsın
Pembe yağmurlar yağar.
Dostlar fazlasına gerek yok
Korkarım ağrımaz başınız
Bu şey işte bambaşka
Vede akarsa gözyaşınız
Siz şu aşka bakın şu aşka...

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş / İZMİR

DALGIN

Fabrikanın paydos zili çalınca herkesde bir telâş başladı. Bu gürültü patırtı arasında işçilerden biri bağırdı:

— Tüh be, bir türlü bulamıyorum. Yahu ceketimi gören oldu mu?

Yanındaki arkadaşı cevap verdi:

— Şaşırdın mı ayol, üstünde ya!...

Üstünü başını şöyle bir yoklayan işçi rahat bir nefes alarak!

— Hay Allah, dedi, iyi ki söyledin, be kardeşim!... Yoksa bu soğukta eve ceketsiz gidecektim!...

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı Sokak No. 61
MUĞLA



— Aman ha kesme, düşerim sonra!...

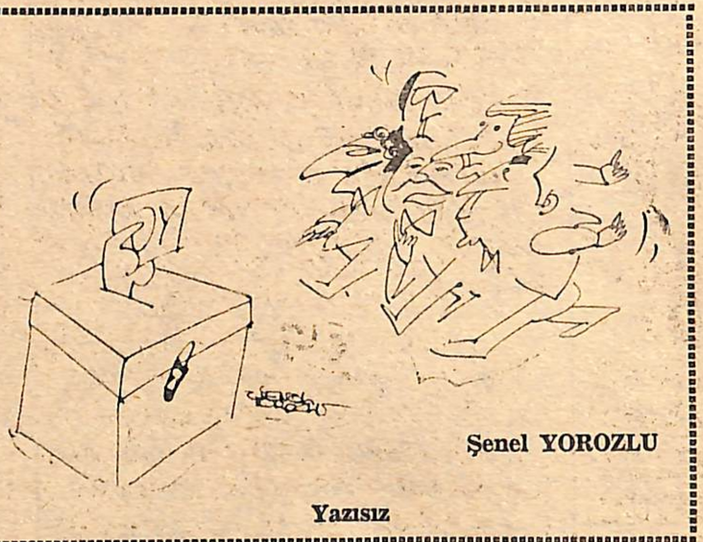
ŞU MART AYI

Nasıl oniki ayın sultanıysa
Ramazan
Diğer aylar uyumuyor ya
Açılın şimdi de kralı geliyor
Ve ötüyor borazan!

Damda kedileri var
Tirtir titreten soğukları
Hani herşeyi yaktıran
Atılmaz bir adım öte
Pencereden kapıdan baktıran.

Ya vergileri n'apmalı
Memuru köylüsü düşünür
Sivri kazıktır yedikleri
Adamı deli eder valla
Şu mart ayı dedikleri...

Bedri APPAK
P.K. 90 — Ödemiş / İZMİR



Şenel YOROZLU

Yazısız

İZM

İzm, izm, izm...
Karnımız aç bizim
İçi kurudu midemizin,
İliği emildi kemiğimizin,
Kalmadı dermanı dizimizin,
İzm'ler yüzünden;
Elle tutulur
Yanı kalmadı halimizin!.

İSTİYORUM

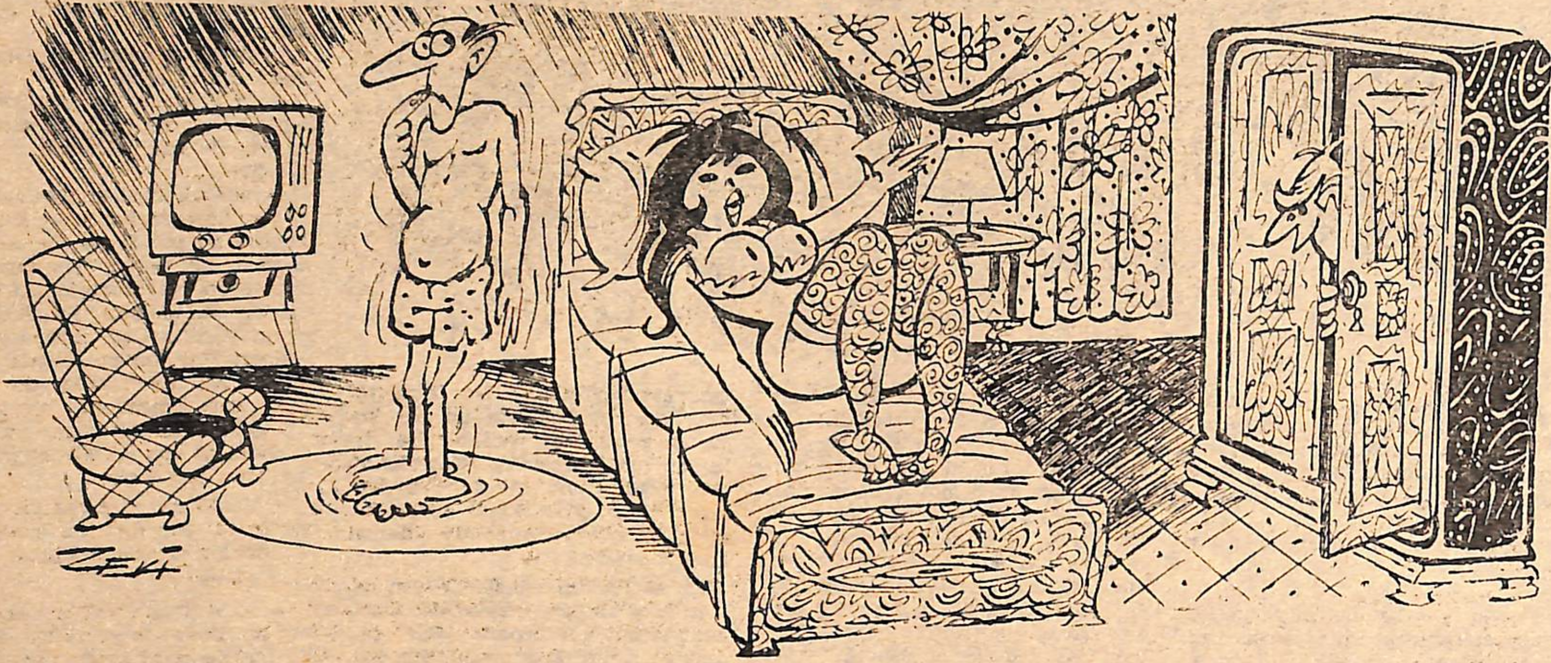
İnsanın içine,
İnsan sevgisi sergilensin
Kötü duygular,
Kökünden silinsin.
Herkesin,
Şen olsun gönülleri.
İstiyorum:
Güzellikler kaplasın heryeri.

ÜZÜLME GÜZEL YARİM

Sen istiyeceksin de
Ben senin için
Şiir yazamıyacağım ha
Alimallah ellerimi kırarım
Üzülme sen güzel yarim
Sen kendin şiir gibisin
Annenden belli
Kazan dibisin...

Veysel KARASOY
PTT Me. Bostanlı — İZMİR

Bir Çizerin Kaleminden



MART KAPIDAN BAKTIRIR...

HEM de nasıl... Kapıdan bakan feleğini şaşırdı.. (Sadece, bu karikatürde kapıdan bakan adam hariç... O neşesini buldu belki de) Evet, ne demiştik.. Kapıdan bakan feleğini şaşırdı.

Sanırım bütün Mart'lar kazma kürek yaktırmakla, kapıdan baktırmakla kalmamış... Kimini, aç, susuz.. Kimini, taşıtsız, ışıksız bırakmıştır.

Kimini yataklara düşürmüş, doktorsuz bırakmıştır. Hayvanları yemsiz, kırat'ı gemsiz bırakmıştır. Kedileri azdırmış, birbirine düşürmüş.. Farelerin evlerde cirit atmasına meydan bırakmıştır. Avuçları açtırmış, cepleri tamtakır bırakmıştır...

Mart'ın, her gelişi dert olmuştur bizlere... Dondurmuştur yerleri.. Buzda kayan kayana.. Kimini düşürmüş, sakat bırakmıştır.. Kimine havada takla attırmış.. İnanın bana; Yardımsever'leri seyirci bırakmıştır. Kimine beş ekmek vermiş, kimini ekmeksiz bırakmıştır.. Elekrikleri kesmiş, ziller çalmaz olmuş.. Kapıları tokmaksız bırakmıştır. Haklıyı haksız, haksızı haklı bırakmıştır. (Yok)ları depolarda saklı bırakmıştır. Fakiri çulsuz, zengini, daha zengin etmiş, bankalarda hesaplı bırakmıştır.

Daha, neler neler yapmıştır mart!... Kimini yolda benzinsiz bırakmıştır. Yönetici geçinenleri, beyinsiz bırakmıştır. Bir sürü fırsatçı, densiz bırakmıştır.. Ey mart! geleceksen doğru dürüst gel.. Biliyorsun kıtlığı var. Düşünce sakatlığı var.. Ne istersin bu fakir halktan? Emeklisi var, dulu, yetimi var.. Sazit gelirlisi, dar gelirlisi var. Küçük esnafı, düşkünü var. Bir dert de sen katma... dert üstüne dertleri var.

Durakta müşteri bekleyen şu kadına bak! Bunların nesi var? Ne güzel bacakları var.. Ne setleri var. Şu kimsesiz, çocuklara bak! (Geleceğin istikbâli) dediğimiz çocuklar... Perişan, bitkin.. Beş kuruşluk değerleri var. Daha neleri var. Lokması elinden alınan dilsizleri var. Gelme, böyle geleceksen!...

PELE FUTBOL ÖĞRETİYOR!... BUL PELE'Yİ, ÖĞREN FUTBOLU!

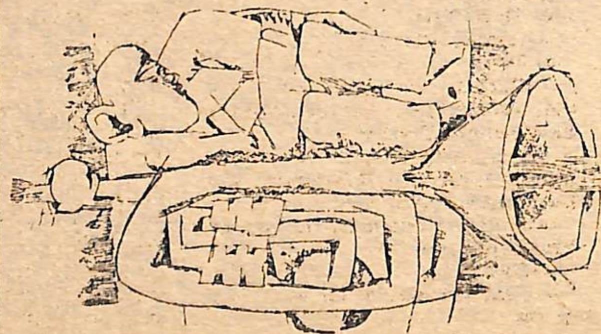
Futbol deyip geçmeyelim.. Futbol bir ihtisas işidir.. Ustalık ister, bilgi ister!... Futbolun inceliklerini öğrenelim beyler!.. Futbolu öğrenelim ama, yanlış yol seçmeyelim. İlle de Pele.. Bu işi Pele'den öğrenelim Dünyada ne kadar ünlü futbolcu varsa, futbolu Pele'den öğrenmiştir. Biz de, bu gerçeği Pele'den öğrendik!... Bul Pele'yi sende öğren arkadaş.. Yooo. Yağma yok. Söylemem nerede olduğunu... Bul Pele'yi öğren!.

Bul Pele'yi... Hemen futbolcu ol. Çak voleyi! Futbol kalesi sanma, Çanakkale'yi: Takıl peşine Pele'nin gör Kaleyi.. Bas çelmeyi! Bak, Pele nasıl düşüyor? Öğren düşmeyi!... Nasıl top sürüyor, adam görüyor. Sahada devleşiyor, nasıl büyüyor? Güzel kadınlar, çevresinde nasıl dönüyor? Öğren... Pele, kadınları nasıl seviyor? Pele gibi okşa kadınları, Pele gibi sev! Birden hızlanıp, nasıl duruyor?.. Solumak kolay mı?. Bak, nasıl soluyor? Bul Pele'yi, öğren arkadaş... Kaçırma fırsatı. Bu fırsat, her zaman ele geçmez... Pele'den öğrenilmeyen futbola, futbol denmez. Bul Pele'yi, öğren futbolu.. Vaa mı bunun başka çaresi?..



Bu ne biçim yazı?.

NE kötü yazısı varmış... «Kendim yazmadım» diyor ama, kim yazmış, kime yazdırmış? Galiba adam uykuda iken, biri, gelmiş yazmış. Bre insanoğlu!... madem yazın çok kötü, ne diye gelir yazı yazarsın elin adamına.. Kuşkusuz, bu yazıyı bedava yazmış olamaz.. Fakat, kim yazdıysa.. Yazısı çok kötüymüş. Adamın yazısını görseniz.. Rahat (sıfır) verirsiniz.. Bu ne biçim, alın yazısı kardeşim!.. Satsan, satamazsın.. Atsan, atamazsın. Çok kötü bir yazı, kimse almaz. Zavallı adam. Sağcı gazetelerdeki yazarların, yazıları bile bu kadar kötü değil be! Geçinip gidiyorlar işte!..



Milyon Peşinde



AŞK meselelerinde paranın büyük bir rol oynaması her zaman hazin gelmiştir bana. Bununla beraber, parayla kadın arasında güçlü bir bağın varlığına inandığımdan, paraya sahip olunca, kadına da sahip olacağıma inanıyordum.

**

Fenton Kessler ile Barbour Springs adlı bir şehirde tanışmıştık. Daha doğrusu, bu şehrin hapisanesinde birbirimize rastlamıştık.

Ben, önemsiz bir trafik suçundan on günlük bir cezayla oraya düşmüştüm. Onunki de ne olduğunu bilmediğim otuz günlük bir cezaydı.

İşin komik tarafı, Fenton Kessler otuz günlük hapis cezasını, otuz dolar para cezasını ödeyememesi yüzünden idi. Bir sene sonra beş milyon dolar mirasa konacak bir delikanlının bu gün için otuz doları bir araya getirememesi son derece garip değil miydi?

İlkin bilmiyordum bunu. Gerçek adının Fenton Kessler olduğunu da bilmediğim gibi. Orada herkes George Browder diye çağırıyordu onu. Hapisane son derece temizdi, yemekler iyiydi. Güneşlenmeğe ve hava almağa çıktığımız bir de büyük avlusu vardı.

Fenton Kessler her gün güneye bakan çınarın dibine oturur ve ağız mızıkasını çalardı. Öyle güzel nağmeler çıkarıyorduki onun yanına gidip dinlemekten kendimi alamıyordum. Yirmi dört yaşlarında, esmer, uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Onun bir çingene olduğunu düşünüyordum. Tipi, haliyle, tanıdığım çingenelerden biriydi sanki.

Yanına oturduğum ilk gün —hapse girdiğimin ertesi sabahıydı— biraz konuştuk.

— Burada ne kadar kalacaksın? diye sordu bana.

— Sadece on gün, diye cevap verdim.

— Burada on gün çok çabuk geçer.

— Evet. Çok güzel bir hapisane.

— Benim cezam otuz gün. Sekiz günümü geçirdim. Çıkmama yirmi iki günüm kaldı. Ama sen bana allahaısmarladık dediğinde, ben yine burada olacağım. Adım Gerorge Browder, seninki?

— Troy Ryst.

— Gerçek adın mı?

— Tabii.

— Gerçek olmıyabilir de. Örneğin benimki gibi. Benim gerçek adım Fenton Kessler.

— Sen canın istemiş adını değiştirmişsin, bu seni ilgilendirir. Ama ben, benimkinden memnunum.

— Kesslerr adı sana bir şey hatırlatmıyor mu?

— Hayır!

— Bazı çevrelerde bu ad... tanılır da.

— Ben her çevreyi tanımam ki.

— Babam madenciydi, bir maden ocağı vardı. İki sene evvel öldüğünde de on milyon dolar miras bıraktı. yarısı, yani beş milyon dolar, yirmi beş yaşımı doldurduğumda benim olacak. Vasiyetname böyle. Diğer yarısı, diğer beş milyonda, manevi oğlu Albert Knox'a derhal verildi. Nedeni: onun daha ağır başlı, benim daha havai bir genç olarak babama görünmüş olmam. Oysaki, Knox babamın sandığı gibi iyi ahlâklı biri değil. Sinsi, kötü, yılan gibi bir yaratık. Yirmi beş yaşından evvel ölecek olursam, evlide olmadığıma göre, bana ait olan beş milyonda yine Albert Knox'a verilecek. Kuralları hiçte hoş olmıyan bir vasiyetname ama ne yaparsınki böyle işte Knox ne yaptı iki seneden beri biliyor musun? Beni öldürtmeğe kalkıştı, çeşitli şekillerde. Her seferinde de elinden kurtuldum. Sonunda, yirmi beş yaşımı doldurunca;a kadar değişik adlar altında saklanarak kaçmağı başardım.

Buraya beş yüz kilometre kadar uzaklıkta St. Louis şehrinde bir sevgilim var... Yolun belki oraya düşer diye düşündüm... yoksa orayamı gidiyorsun?.

— Henüz bir karar vermedim. Öyleyse St. Louis'ye git. Karar verdim, sevgilimden para istiyeceğim.

— Neden bir mektup yazıp postayla göndermiyorsun?

— Söyledim ya: nerede olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum. Lora ile birbirimize son derece uygun olmamıza rağmen, boş bulunup ağzından bir söz kaçırmasından korkuyorum!

— Peki ya ben? Senin kim olduğunu ve nerede bulunduğunu biliyorum. Benden çekinmiyor musun?

— Birine güvenmek lâzım, dedi armonisini eline vurarak. Seni seçtim. Lora sana istediğim parayı verecektir.

— Eminim. Beş milyon doların varisi olduğunu biliyor, birbirinize uygun olmasaydınızda yine seni sevecek ve istediğini yapacaktı.

— Sen aşk nedir bilmiyorsun demek, bu şekilde konuştuğuna göre. Neyse... Bir kaç yüz dolar alırsın ondan. Yüz dolarını kendine ayırdıktan sonrada geri kalanını bana buraya posta ile gönderirsin.

— Teşekkürler... Haydi şimdi mesajını yaz!

Fenton, küçük bir kâğıda bir kaç satır yazdıktan sonra kâğıdı katlıyarak bana uzattı. Bende onu cebime soktum. Sonra diğer tutukluların arasına karışarak hücrelerimize dağıldık. Hücremde kâğıdı açarak okudum. Sevgilisinden kısa bir kaç kelimeyle bir kaç yüz dolar istiyordu. Kızın adresi kâğıdın ters tarafında yazılıydı.

On günlük cezamı tamamlayıp ceza evinden çıkınca St. Louis yolunu tuttum. Cebimde üç beş kuruşum vardı ama yeni bir işe girmeden onu harcamak istemediğimden yolculuğumu oto-stop ile yaptım. St. Louis'de ikinci sınıf bir otele yerleştim. Sonra da derhal Lora'yı aradım.

Forest Park'ın güneyinde son derece lüks bir apartmanın dördüncü katında buldum kendimi. Zili çaldım. Az sonra, kısa siyah saçlı, kalkık burunlu, güzel bir kız kapıyı açtı. Bir an içinde, dilim tutuldu, kalbim deli gibi çarpmıya başladı. Yıldırım aşkı denen şey bu muydu? Ne olmuştu bana? Hiçmi güzel kız görmemiştim? Bu sorularla uğraşamıyacak kadar ayaklarım yerden kesilmiş, mutlu ve inanılmıyacak kadar harikulade bir dünyaya adım atmıştım. Asıl, bu kız bana uygundu, ona hiç rastlamamıştım şimdiye kadar... Nesi mi vardı özel olarak? Bilmem ki... Aşk nasıl doğar bilebilirmiyiz ki...

— Ne istiyorsunuz?

— Şey... siz Lora olmalısınız, bir mesaj getirdim

Cebimden çıkardığım kâğıdı ona uzattım. Lora kâğıdı okuduktan sonra kapıyı daha geniş açarak:

— Buyrun, dedi.

Evin içide büyük bir zevk ve değerli eşyalarla döşenmişti. Lora bana bir koltuğa oturmam için işaret ettikten sonra sigara uzattı ve:

— Nerede? diye sordu.

— Bunu size söyliyemem.

— Ne yapıyor?

— Şimdilik, bir çınar dibinde armonik çalıyor olmalı!...

Onunla konuşurken, kafam başka sorularla meşguldü. Lora'nın Fenton'un beş milyon dolarile ilgili olduğu kesin bir durumdu. Bu çeşit bir kız - ne çeşit? Bilmem, bebek tiplileri daima biraz hafif olarak düşünürüm, yaratılışları böyledir çünkü - Fenton'da özel olarak ne bulabilirdi ki... Oh, benim beş milyon dolarım yoktu ama, bende gençtim ve benimde yakışıklı olduğum söylenirdi, bende Lora'ya vurulmuştum!...

— Fenton'un beş milyon dolara sahip olacağını bilmeseydiniz, onu yine aynı sadakatle bekler miydiniz? diye sordum.

— Beklerdim, dedi. Bu, sadakat kelimesine verdiğim anlama göredir!...

— Ona ne şekilde anlam verirsiniz?

— Çok geniş bir anlam!

— Zeki ve ince bir cevap. Bekleyişi dahada kolaylaştırır.

— Fenton hakkında ne biliyorsunuz?

— Bana anlattıklarını.

— Yani?

— Kim olduğunu, bir sene sonra beş milyon dolar mirasa konacağını, Knox adında diğer varis tarafından ölüm tehdidi altında bulunduğunu.

— Anlattıklarının hepsi doğru. Size istediği parayı vereyim.

Lora bir süre yanımdan ayrıldı. Döndüğünde beş yüz dolar vardı elinde.

— Beraber, yemeğe çıkalım mı? diye sordum.

— Teşekkür ederim, ama bu gün işim var.

— Bir hafta kalacağım burada. Hangi gün öyleyse?

— Şimdilik bir şey söyliyemem. Hem, dünya yedi günde yaratıldı. Bir haftada neler olmaz ki... Güle güle Troy.

İstemiyerek oradan ayrıldım. Otelime dönerken bir plân kurdum. Çılgınca bir plândı bu ama Lora'ya ulaşacak tek yoldu aynı zamanda. Bir telefon rehberinde Albert Knox un adresini buldum. Yirmi dakika sonra, Kansas City trenindeydim.

Albert Knox'un apartmanının görünüşü Lora'nınki kadar lüks değildi. Ama zenginlerin, zenginliklerini göstermek lüzumunu hissetmediklerini de çok iyi biliyordum. Kapıyı açan hizmetçiye:

— Mösyö Albert Knox ile görüşebilir miyim? diye sordum. Çok önemli bir mesele hakkında.

— Adınız?

— Adım Troy Ryst. Ama bu ona bir şey ifade etmiyecektir. Sadece Fenton Kessler hakkında deyiniz.

Hizmetçi biraz beklememi söyliyerek yanımdan ayrıldı. Kısa bir süre sonra döndü ve beni içeri aldı. Bir salona götürdü. Büyük bir masanın önünde oturan yüzü sert hatlı adam Knox olmalıydı.

— Fenton'un dostu musunuz? diye birden sordu.

— Gerçek bir dost değil. Birbirimizi tanıyoruz, hepsi o kadar!..

— Onu göreli çok mu oldu?

— Pek çok değil.

— Nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Evet!

— Nerede?

— Bunu size söyliyemem. Sizin bilmenizi istemiyor. Nedenini biliyorsunuz sanırım.

— Fenton garip bir gençtir. Garip fikirleri vardır. Sağlığı iyi mi?

— Mükemmel. Yirmi beş yaşına tam bir sağlık içinde girecek.

— Öyle mi... Söyleyin bakalım, Fenton'dan bana bir mesaj mı getirdiniz?

— Hayır.

— Öyleyse neden geldiniz buraya?

— Sizi ilgilendireceğini sandığım bir teklifte bulunmağa.

— Söyleyin, belki ilgilenirim!..

— Fenton, bir hayli konuştu, bende dinledim. Onun ortadan kalkmasile beş milyon dolar daha alacakmışsınız, o yirmi beş yaşına basmadan evvel. Bir çok kereler bu işi yapmağa kalkmış başaramamışsınız. Sizi ondan kurtarabilirim.

— Fenton bütün bunları size neden anlattı?

— Bir dost ihtiyacından. Beni seçti.

— Kötü bir seçimde bulunmuş.

— İnsan şansını denemeğe kalkınca, kazanabilir de, kaybedebilir de...

— Doğru. Duygusal bir insan değilsiniz. Bende değilimdir. Ücretiniz ne kadar?

— Bir milyon!

— Çok obursunuz!..

— Ama siz, dört milyon alacaksınız. Üstelik, Fenton'un bulunduğu yeri biliyorum. Knox derin bir düşünceye daldı. Sonra:

— İşinizi yapacağınıza nasıl emin olabilirim? diye sordu.

— Dinleyin, Fenton'u yakından tanıyorsanız, onun parmağından hiç çıkarmadığı burma yüzüğünü, boynundan ayırmadığı, içinde annesi-



— Ben para babalarını severim!... Babam yerindeki adamları değil...

nin bir portresi olan madalyonunu görmüş olmanız gerekir. Onu yok ettikten sonra, bunları size getiririm. Fentondan hiç bir iz kalmayacak. Ne bir sorgu, ne bir araştırma olmıyacak ardından...

— Sözünüzü tutmayacak olursanız başınıza neler geleceğini biliyor musunz?

— Hemde nasıl!...

— Düşüneceğim. Bir hafta sonra aynı saatte buraya gelin!

Beni uğurlarken ayağa kalkmağa bile lüzum hissetmedi Knox. Hakir bir insandım gözünde. Haklıydı da...

Oradan ayrıldıktan sonra Lora'dan aldığım paradan yüz dolar kendime ayırarak geri kalanını postayla Barbour Springs hapisanesine Fenton Kessler'e gönderdim. Bir hafta, bir uyur gezer gibi, gözlerimin önünde Lora, çeşitli düşünce ve hayaller içinde şurda burda dolaştım durdum. Hafta sonunda, yeniden Knox'un karşısındaydım.

— Teklifinizi kabul ediyorum, dedi.

— Paranın yarısını peşin istiyorum.

— Bakın mösyö Troy, bu bir haftada hakkınızda bilgi topladım. Sizi izlettim, bende şansımı deneyeceğim ama, bu paranın tamamını peşin verecek şekilde değil. Size ancak üç bin dolar veririm peşin olarak, ya kabul edersiniz, yada etmezsiniz. Hoş bir pazarlık değildi bu ama, çaresiz kabul ettim. Onun gibi, bende şansımı deneyecektim.

St. Louis, deki otel odamda, kendimi hiçte neşeli hissetmiyordum. Ertesi sabah elimdeki parayla elden düşme bir araba satın alarak Fenton Kessler'in hapisten çıkma gününe kadar bekledim orada bir otelde.

Çıkış sabahı, ceza evinin karşısındaki kaldırımda otomobilimi park ettim. Fenton eşiği atlayınca şöyle bır çevresine baktı, sonra, elleri ceplerinde aheste adımlarla yürümeğe başladı. Onu izliyerek klakson çaldım. Başını çevirdi. Beni görünce hayretle arabanın yanına yaklaştı. Kapıyı açtım, girdi yanıma oturdu.

— Bir araba satın aldığına göre, işlerin yolunda...

— Öyle sayılır. İyi bir iş üzerindeyim. Avans aldım. Gel birahaneye gidelimde sana her şeyi anlatayım.

Girdiğimiz küçük birahane tenhaydı. Fenton birasını bir solukta içtikten sonra:

— Lora nasıl? diye sordu.

— Çok iyi!

— Buraya neden döndüm? Postaladığın parayı alıp almadığımı öğrenmeğe mi?

— Hayır. Aldığım iş hakkında seninle görüşmeğe. Kansas Cit de Albert Knox ile konuştum.

— Ne?

— Kendisi için çalışmayı teklif ettim. Kabul etti. Üç bin dolar avans aldım. Görevim, seni öldürmek!

— Bana bunları anlatmakla ne kazanacaksın?

— Plânımı anlatayım: Madalyonunu ve yüzüğünü bana verecek olursan, alacağım bir milyon dolarından yirmi bin dolar veririm sana. Bir sene için uzaklara kaçar gidersin, sonra da yine mirasını alırsın. Yirmi beş yaşını doldurduktan sonra Knox'dan korkmana gerek kalmaz!..

— İyi ama, Knox senden intikam alacaktır!..

— Benden uzaklara gideceğim!

— Sana bir şey soracağım, böyle işler yaptığına göre, ahlâk sahibi biri değilsin, beni öldürebilir, madalyonla yüzüğümü alıp ona götürebilirsin, neden bunu yapmadın da gelip her şeyi bana anlattın?

— Bir katil değilim ki! Şimdiye kadar kimseyi öldüremedim!

Ona, Lora çıkmasaydı karşıma, bu çeşit işleride ilk defa yaptığımı söyliyecektim ama buna imkân yoktu ki...

— Peki, ya yüzükle madolyonu vermezsem?

— Yinede çok uzaklara gider, yok olurum.

— Teklifini kabul ediyorum Troy! Fenton'la ne yapacağımızı kararlaştırdık. Onu Norfolk dağlarında babasına ait olan bir dağ evine bırakıp yüzüğü ile madalyonunu Knox'dan aldığım paradan ona verecek olduğum kadarını getirip ona verecektim.

Plânı hemen yürürlüğe koyduk. Fenton'u Norfolktaki dağ evine bıraktıktan sonra arabamla Kansas City yoluna çıktım. Arabamın açık camından giren rüzgarda bile Lora'nın kokusu vardı sanki. Ona nasıl ulaşacaktım? Bilmiyordum ama onu kendime her ne olursa olsun bağlıyacak kadar tutkundum.

***

Knox madalyonu açarak baktı. Yüzüğü inceledi. Çekmecesinden çıkardığı paraları bana uzatarak:

— Görevinizi ne şekilde yerine getirdiğinizi size soracak değilim, dedi. Yalnız, bu madalyonla yüzüğün Fenton'dan hiç bir zaman ayrılmadıklarını biliyorum. Birbirimize bir daha rastlamamayı bütün gönlümle diliyorum.

Dönüş yolunda, bir şarkı vardı dudaklarımda. Kolay başarmıştım. Şansım iyi gitmişti. Gerisi daha kolay olacaktı.

Norfolk'taki dağ evinin önüne gelince, orada lüks bir araba görünce irkildim. Tuzağa sıkıştırılan hayvanlar gibi, duyduğum ilk his derhal geri dönerek oradan kaçmak oldu. Ama vakit kalmadı buna, Fenton Barbour Springs yoluna çıktım. kapıya çıkarak bana el salladı.

— Bu araba kimin? diye sordum.

— Gir içeri, anlatırım.

İçeri girince, divana uzanan Lora'yı görünce şaşırdım.

— Merhaba Tray, dedi Lora. Fenton'la bahse tutuşmuştuk, ben Knox'dan parayı alınca senin geri dönmiyeceğini söylemiştim, o, aksini.

— Bahsi kaybettiniz.

Fentom gülerek:

— Senden ayrıldıktan sonra şehre inerek onu telefonla aradım, dedi. Uzaklara onunla beraber gitmeğe karar verdim. Bir sene, Lora ile daha güzel geçer: Onunla evleneceğiz bu arada.

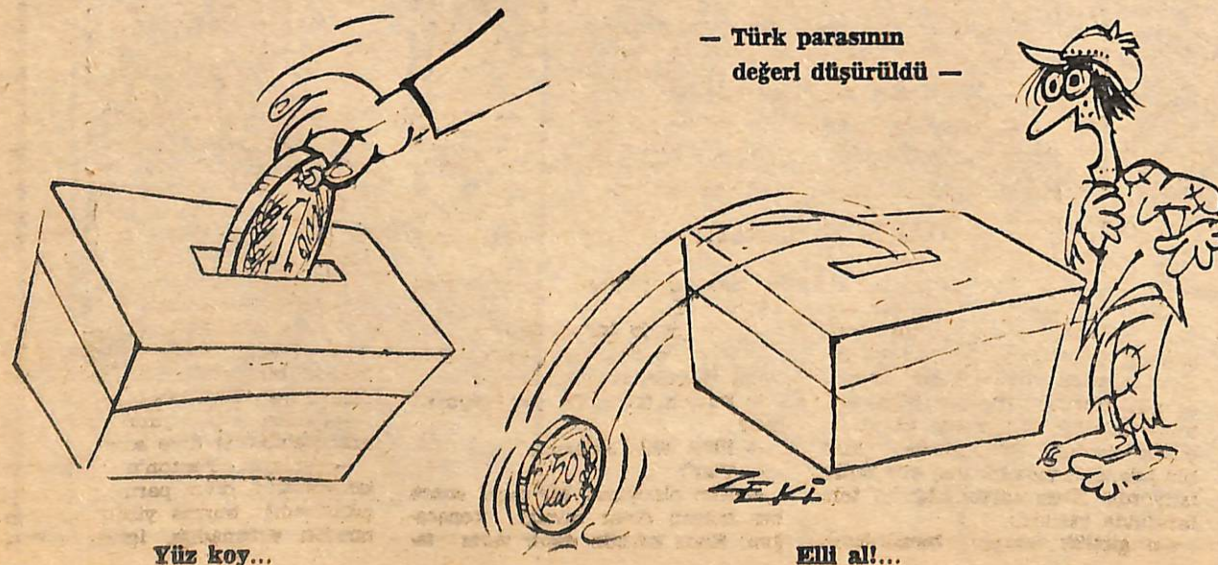
Bir şeyler yıkıldı içimde. Sonra, nasıl oldu bilmiyorum, birden Lora'nın elinde bir silâh belirdi:

— Kusura bakma Troy, dedi, her şeye rağmen sana güvenmiyorum ben. Çok karışık işler peşinde olan birisin. Şimdi, seni bayılttıktan sonra Knox'dan aldığın paranın hepsini alarak uzaklara gideceğiz. Başka türlü olanaksız bu seyahat.

Kafama inen ağır bir şeyin etkisile kendimden geçerken:

— Her şeye rağmen ona bin dolar bırakalım, diyen Fenton'un sesini duydum!

Çeviren : Süheylâ AYKUT



Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon · 22 18 11

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A. Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR...

— Evet, güzel bir oyun... Ama doğal toplarla oynamak çok daha güzel!...

DOKTORDA

Kadın, doktoruna:

— Galiba artık gerçekten çok hastayım, dedi.

— Nasıl vardınız bu kanıya? diye doktor sordu.

— Çünkü artık bana yasak ettiğiniz yemekleri bile yiyemiyorum!...

DOKTORDA

Meraklı bir adam, iki günde bir doktoruna gider sağlığını kontrol ettirirdi. Bir gün gelmez oldu muayeneye. Onbeş gün sonra yeniden geldi. Doktor merakla:

— Onbeş günden beri nerelerdeydiniz? diye sordu.

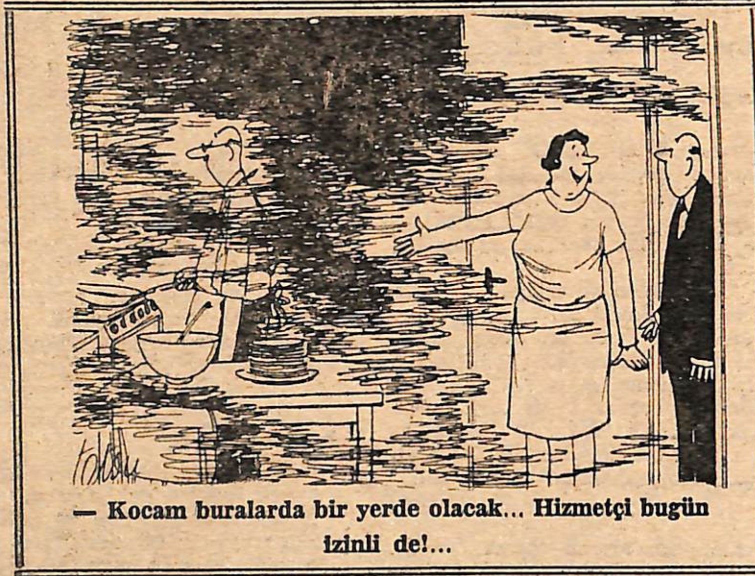
— Kusura bakmayın efendim, hastaydım, diye adam cevap verdi.

DOĞRU

İki arkadaş konuşuyorlardı. Biri:

— İşittiğime göre, kayınpederin iflas etmiş, doğru mu? diye sordu.

— Doğru, dedi diğeri; bu şekilde, ben de aşk izdivacı yapmış sayılırım!



— Kocam buralarda bir yerde olacak... Hizmetçi bugün izinli de!...

NE ÇIKAR!

Arkadaşına sordu:

— Neden bizimle koroya gelmiyorsun?

— Canım, bilirsinki ben...

— Biliyorum, şarkı söyliyemezsin, ne çıkar, kalabalıkta farkedilmezsin!..

ÇİFTE TEMİZLİK

Marie, küçük hizmetçi temizlik yapıyordu. Madam:

— Marie, neden her koltuğu iki kere siliyorsun? diye sordu.

— Çünkü efendim, yarın dinlenmek istiyorum, yarının temizliğinide bu günden yapayım dedim, diye cevap verdi.



Yazısız

DAMAT ADAYI!

— Baba, nişanlanacağım, dedi bakkalın kızı.

— Tebrikler, diye bakkal cevap verdi. Kiminle?

— Doktor Martin ile.

— Asla... O pis herifi asla damat olarak kabul edemem.

— Ama neden baba?

— Geçen sene en iyi müşterilerime verdiği zayıflama rejimi ile satışımı yüzde kırk düşürdüğünden!

ÇABUK AÇ!

Kapının vurulduğunu duyan kadın, oğlunun geldiğini sanarak:

— Bekle canım, biraz işim var, diye mutfaktan seslendi.

Bir süre sonra sıkıntılı bir erkek sesi cevop verdi:

— Fakat daha fazla bekliyemiyeceğim madam. Her an polisler gelebilir. Size zahmet, işinizi bırakın da şu mücevherlerin yerini gösterin bakalım!.

POT ÜSTÜNE POT!

Evine geç kalan kadın, misafirine:

— Özür dilerim, dedi, araba bulamadım, sizi beklettim...

— Hiç üzülmeyin, diye misafir cevap verdi. Kızınızla oturduk, güzel güzel konuştuk, büyümüş, bana çay bile ikram etti...

— Çay mı? Çok güzel... Söyle yavrum, bari süzgeçi bulabildin mi?..

— Hayır anne, bulamadım. Ama sinek öldüreceğini kullandım...

Ve küçük kız, annesinin kaşlarını çattığını görünce:

— Yenisini değil, eski sinek öldüreceğini kullandım anne, diye ekledi!...



— Çekil arkamdan bakim, sana kaç defa boyundan büyük işlere karışma dedim!...

SERVET

— Servetimi karıma borçluyum, dedi bir mösyö.

— Nasıl? diye sordu bir arkadaşı.

— Onun harcama gücünden, benim kazanma gücümün çok olduğunu ona kanıtlayarak!

GARSON HAKLI!

Lokantada, bir müşteri garsonu çağırarak:

— Bana getirdiğiniz kekliğin bir bacağı küçük, bir bacağı büyük, diye bağırdı.

Garson küçümser bir dudak büküşle:

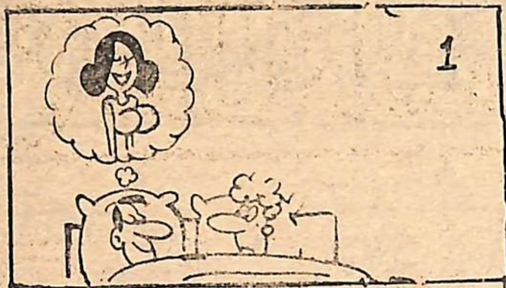
— Bayım, siz kekliği yemek için mi, yoksa dans etmek için mi ısmarlamıştınız? diye sordu..



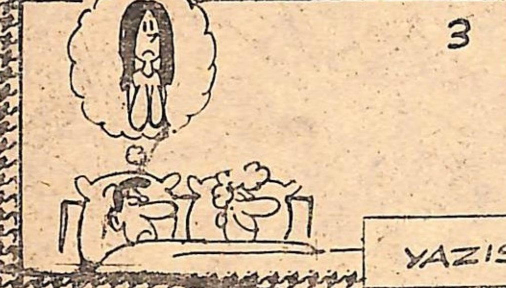
— Merak etmeyin dostum, karım yatağında bir fındık faresi gördü de ondan bağırıyor!...

Dünya Karikatürleri...







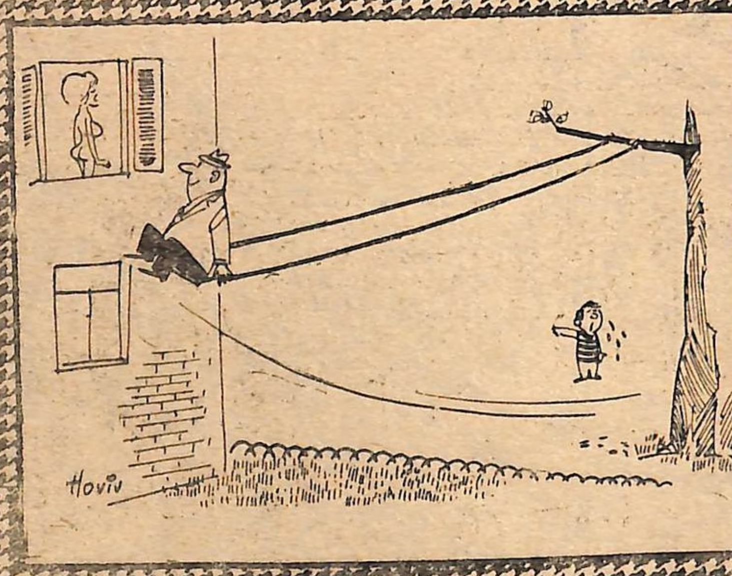


YAZISIZ

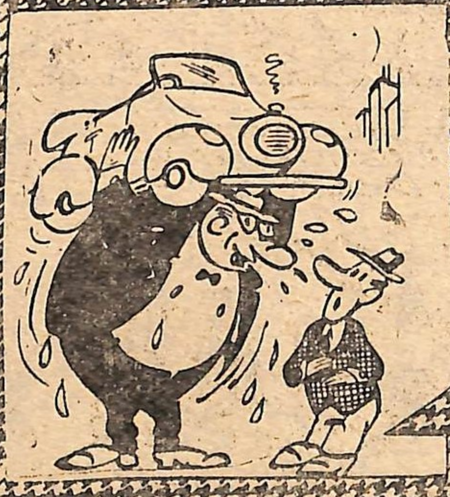




YAZISIZ

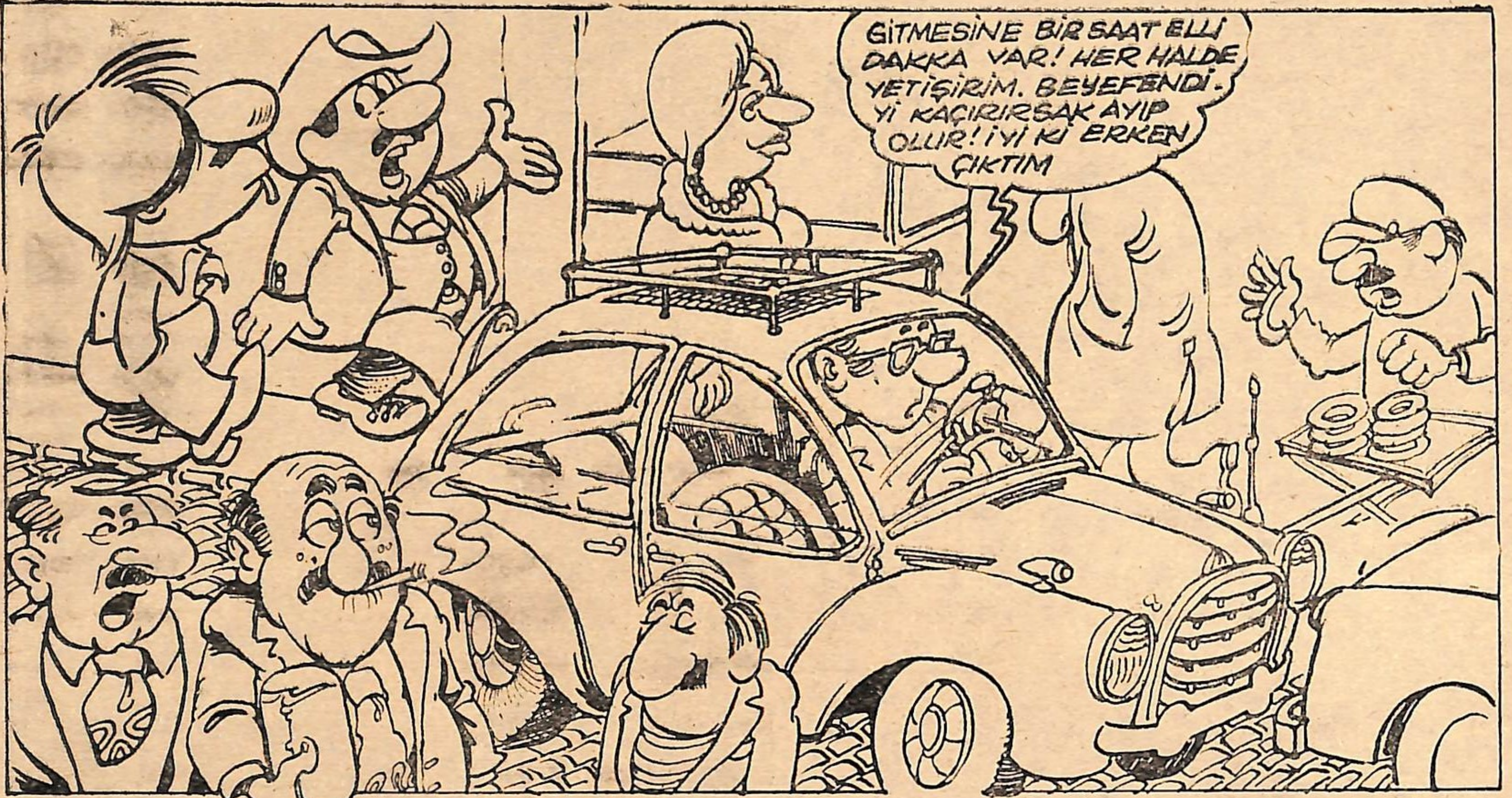


YAZISIZ



— HAVA GÜZEL.. BİRAZ YÜRÜMEK İSTEDİ CANIM!

BİR KONUK BİR HÖDÜK











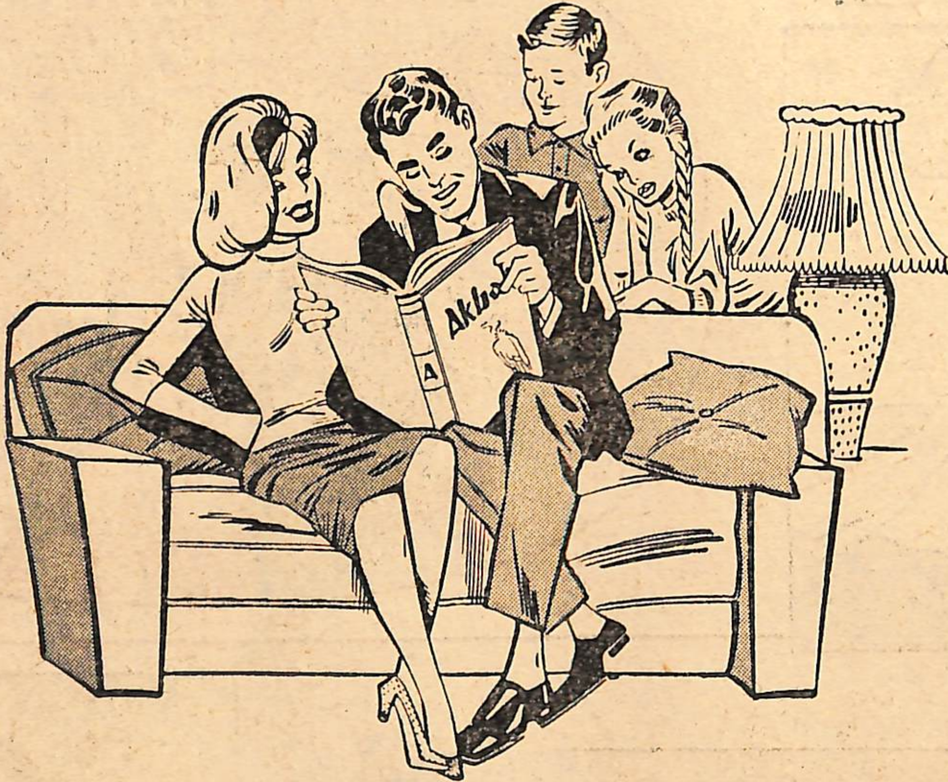


TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
İLK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

Akbaba

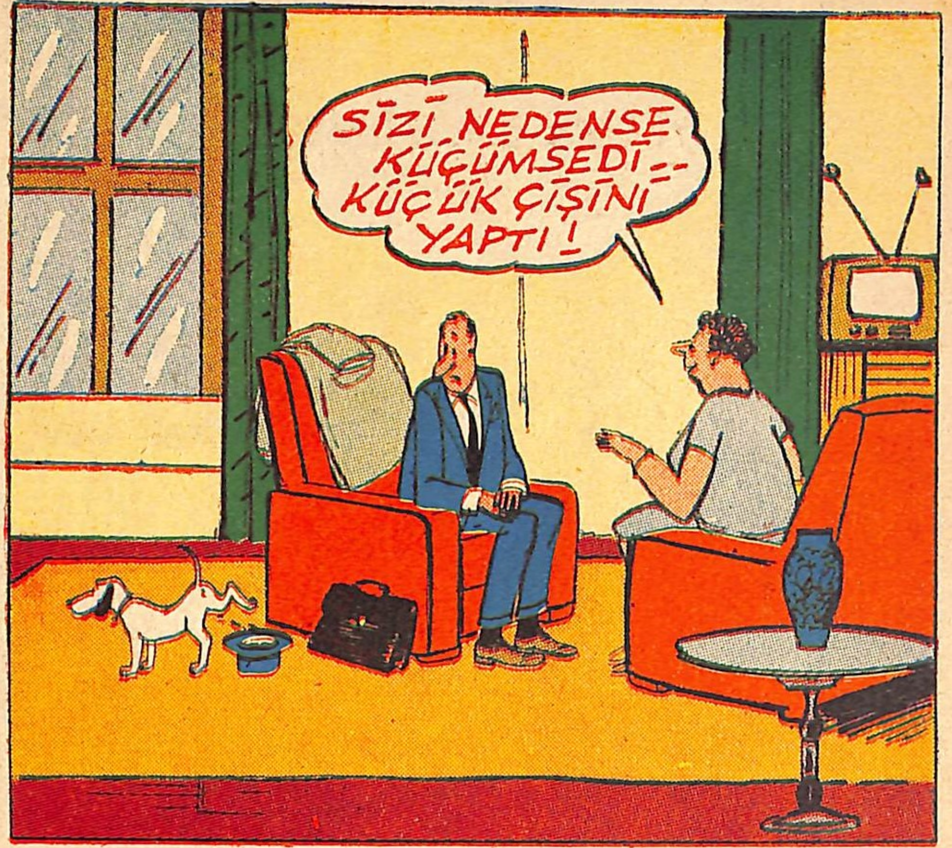


AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Ak — 139



-DİKKAT! KUŞ ÇIKACAK!..



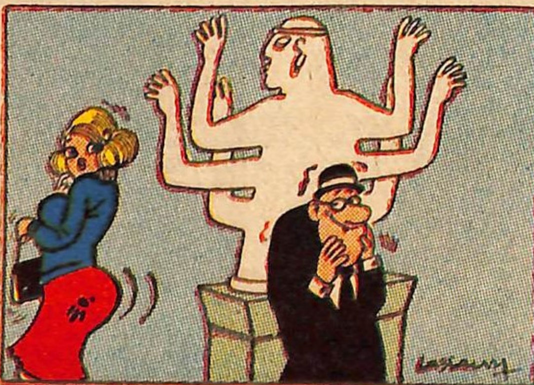
Akbaba

-HER ZAMAN BULUŞDUĞUNUZ YERDE.. SAATİN ALTINDA SENİ BEKLİYORMUŞ!..









-BU HEYKEL... DON JUAN'IN HEYKELİ GALİBA...

FUTBOL OYNARKEN (BACAK ARASI) YAPMAKLA ÜN SALMIŞ! BU ALIŞKANLIK HALİNE GELMİŞ NECATİ'DE!

